Aventurile submarinului DOX

241

Ochi pentru ochi

Aventurile submarinului

DOX

de Hans Warren

nr. 241

Ochi pentru ochi

Editura MARIST
2004

Editor: **Editura** MARIST
Tehnoredactare: **Petru Fodor**
Coperta&Grafica: **Aurel Lupăştean**
Design: **Lucian Mareş**

Editura MARIST
Baia Mare str. M.Sadoveanu nr. 13
E-mail: *edituramarist@email.ro*

Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
WARREN, HANS
Ochi pentru ochi / Hans Warren
Baia-Mare: Marist, 2005
ISBN 973-87289-0-8

821.111-31=135.1

Capitolul I

Prizonierii vânătorilor de capete

– Rindow, se adresă George primului ofiţer urcând pe platforma turnului submarinului.

A coborât apoi încet pe punte şi a pornit în faţă, spre provă, apropiindu-se de Petre.

– Am înaintat de acum foarte departe spre nord, domnule George.

Şi Petre şi-a luat binoclul de la ochi.

– Tocmai i-am spus domnului Rindow că ne vom opri la cel mai apropiat sat. Ai reuşit cumva să descoperi pe insulă vreo semnalizare cu fum?

Petre a negat din cap:

– De obicei vânătorii de capete se împrăştie de îndată cu albii luaţi prizonieri, şi ca de obicei, şi de această dată s-au făcut nevăzuţi.

George şi-a strâns buzele; era frământat de gândul eliberării tatălui său, a doctorului Bertram, a lui Edward Barth şi a celor cinci marinari aflaţi în puterea vânătorilor de capete.

Petre a pus mâna pe umărul protejatului său:

– Îi vom găsi pe camarazii noştri, domnule George. Malaita nu-i chiar atât de mare!

– Dacă am reuşi măcar să descoperim un loc ascuns de debarcare, a spus George, altfel cu siguranţă nu vom afla nimic. Dar până găsim unul s-ar putea să fie prea târziu.

Petre nu ştia ce putea să îi răspundă şi şi-a dus iarăşi binoclul la ochi, privind în faţa sa. Deodată a scăpat un strigăt.

– Ce s-a întâmplat, Petre? – a întrebat George.

– Acolo, înainte, este un kanu cu un băştinaş.

– Ei şi? Omul pescuieşte.

– S-ar putea şi asta, însă lângă el mai stă cineva.

– Poate că-i femeia lui.

– Cel de alături e un bărbat, şi mai exact, un alb.

– Un alb?

George a apucat binoclul de campanie pe care i l-a întins Petre şi a privit atent într-acolo.

– Într-adevăr, e un alb.

– Ştiu că în Malaita nu prea locuiesc mulţi europeni.

– Nu cunosc multe despre asta, însăştiu că până acum puţini albi au reuşit să pună piciorul aici. Oricum asta dă de gândit.

George s-a întors şi a făcut un semn cu mâna spre turn, unde Rindow urmărea şi el kanuul.

– Ne vom apropia, domnule George, să vedem dacă nu cumva acela este un naufragiat.

– Nu cred asta domnule Rindow. Trebuie să fie un alb care locuieşte pe această insulă.

Apoi întorcându-se spre Petre, zise:

– Am o nouă speranţă.

Uriaşul nu voia să îi spulbere nădejdea prietenului său:

– E posibil totuşi ca el să ne ajute. Sper să primim nişte informaţii. Un european care trăieşte aici trebuie să se înţeleagă foarte bine cu indigenii, şi de aceea am putea afla câte ceva de la el despre locul unde sunt ţinuţi

camarazii noştri.

Între timp submarinul s-a apropiat de kanu până la douăzeci de metri.

Europeanul s-a ridicat în picioare:

– Văd bine? – a strigat el bucuros. Bine aţi venit, domnilor! N-am mai văzut nici un alb de mai mulţi ani!

Camarazii au putut recunoaşte după accent că aveau de-a face cu un englez. Băştinaşul şi-a împins kanuul mai aproape.

– N-am ştiut că în Malaita locuiesc albi, i-a replicat George. Veniţi, vă rog, la bord!

Omul s-a străduit să ajungă pe puntea submarinului şi i-a strâns mâna lui George.

– Mă numesc Morton şi sunt misionar, s-a prezentat el.

– Misionar? – a exclamat uimit George. Aici, la Malaita, asta-i ceva ieşit din comun. Precis că nu prea aveţi mari şanse printre vânătorii de capete.

Chipul bărbatului s-a luminat de un surâs:

– Nu-i nimic imposibil, chiar şi vânătorii de capete sunt oameni şi au un suflet.

– Iertaţi-mă, s-a încurcat George, nu am avut asta în vedere, mă refeream la străduania de a elimina barbara lor deprindere.

Morton a arătat spre băştinaşul său:

– Vedeţi, acolo stă Baga, ajutorul meu, şi el a fost vânător de capete, iar acum e creştin. Tribul lui l-am convertit deja.

– E o treabă grea, părinte Morton, eu îţi doresc să o poţi duce până la capăt. Totuşi, acum trebuie să mă recomand şi eu, numele meu este George Farrow, al celui de aici e Petre, iar acolo în turn se găseşte primul ofiţer, domnul Rindow.

– Submarinul lui Farrow? – a exclamat Morton fericit. Am aflat de pe acum multe despre dumnealui. Baga merge destul de des cu barca dincolo, la Guadalcanal, şi-mi aduce de acolo chiar şi ziare, aşa că aflu destule informaţii despre dumneavoastră.

El i-a strâns mâna lui Petre şi s-a întors spre

Rindow, urcând în turn.

– Am dorit întotdeauna să-l întâlnesc pe căpitanul Farrow şi să-i strâng mâna acestui om curajos. Unde-i tatăl dumnitale, domnule Farrow?

Chipul lui George a devenit grav:

– El, cu alţi şapte camarazi, a ajuns prizonier la vânătorii de capete. Nu ştiu nimic unde au fost duşi. Trebuie să fie pe aici, prin apropiere.

– Aici, în apropiere? – s-a mirat pastorul. Eu nu cunosc nimic. Ştii tu ceva, Baga?

– Pot să-i întreb pe tovarăşii mei de trib. Vă voi da de ştire, a răspuns băştinaşul într-o engleză fără cusur.

– Se află de o zi pe aici, a spus George, şi sălbaticii nu au dat încă nici un semnal.

– Vom reuşi şi te voi ajuta, domnule Farrow.

Morton i-a informat că în apropiere se găseşte un golf.

– Aţi putea acosta acolo şi staţiunea nu-i prea departe. După aceea aţi fi de acord să deveniţi oaspeţii mei?

George a confirmat bucuros din cap.

– Dumneata îmi dai speranţe, părinte Morton. Acceptăm invitaţia cu plăcere.

Morton a îndrumat submarinul până în apropierea ţărmului, de unde camarazii puteau să debarce numai duşi de o barcă. De aici, el i-a condus mai departe pe George, Rindow, Petre, Kard şi cinci marinari, spre reşedinţa misiunii din apropiere. Aceasta se afla în vecinătatea pădurii, împrejmuită de o palisadă înaltă. Impunătoarea clădire, o adevărată fortăreaţă, se înălţa pe o fundaţie de piloni şi avea în jur un balcon. După un gard de uluci erau pitite mai multe anexe gospodăreşti.

George a clătinat din cap când a dat ochii cu această construcţie:

– Îţi faci treaba aici, părinte Morton, dar nu numai sub ocrotirea lui Dumnezeu, a remarcat el zâmbind.

– Ar fi o nechibzuinţă de necugetat să-mi las casa fără apărare. Am obţinut această clădire cu ajutorul umililor băştinaşi, a spus el plin de mândrie. Aşadar, poftiţi, veniţi

mai aproape!

El i-a călăuzit pe oaspeţii săipână la etajul de sus, spre care ducea o scară uşoară dintr-un soi de frânghie împletită. În cazul unui atac o trag sus, a ţinut să precizeze misionarul. În curtea misiunii lucrau mai mulţi canaci. Aceştia i-au salutat bine dispuşi pe noii veniţi. George şi tovarăşii săi le-au răspuns prin câte un gest. Apoi au păşit în interior şi au rămas surprinşi de mobila confortabilă, deşi simplă pe care s-au aşezat.

– M-am aranjat aici cât mai plăcut, aşa cum a fost cu putinţă, s-a scuzat Morton. După cum vedeţi, mai sunt încă în legătură cu civilizaţia.

Rostind aceste cuvinte, el a pus pe masă nişte pahare de vin şi o sticlă plină, de un nivel promiţător totul, pe care a destupat-o.

– O mică înghiţitură nu ne va dăuna, în ciuda arşiţei, i-a liniştit el râzând. În sănătatea dumneavoastră, domnilor!

Când paharele au fost din nou umplute, George a spus:

– Mă mir mult, părinte Morton, mai ales nu numai că eşti în viaţă, dar şi că locuinţa dumnitale mai există încă aici.

Pastorul a clătinat cu seriozitate din cap:

– Nu a fost prea uşor şi chiar în momentul de faţă nu este încă, domnule Farrow. Am convertit vreo cincizeci de insulari, care-mi sunt fideli. Baga este ajutorul meu, el se îngrijeşte mult de asta, aşa că sunt liniştit. Desigur că el a reuşit numai prin faptul că mă prezintă ca pe un mare vrăjitor alb. Trebuie să spun că asta mă mâhneşte foarte mult.

Şi misionarul a râs dureros.

– Totuşi, părinte Morton, cinstit vorbind, el are într-un fel dreptate, deoarece aţi convieţuit atâta vreme ca vrăjitor printre aceşti sălbatici înrăiţi. Dar existenţa dumnitale nu va fi poate de acum înainte cu mult mai sigură.

– Într-adevăr, aceasta pare îndoielnic. În vecinătatea mea există un trib socotit foarte sălbatic şi mă aştept în fiecare zi ca acestuia să-i dispară reţinerea.

George i-a aruncat lui Petre o privire scurtă:

– Dacă vrem să-i găsim pe camarazii noştri, acolo va trebui să atacăm.

– Vă rog fără nici o violenţă, domnule Farrow, şi văd că fără voie m-am vârât într-o încurcătură. Soarta mă va duce spre locul ce-mi este destinat. Totuşi, acum prefer să vă sfătuiesc cum puteţi să vă regăsiţi tovarăşii.

– Va trebui să mergem în satul lui Baga şi să obţinem informaţii de acolo, a aruncat George o vorbă.

– Exact, tocmai la asta m-am gândit şi eu, a fost de acord Morton. Putem porni de îndată?

– Suntem mereu gata, părinte Morton.

Patorul l-a strigat pe Baga. Acesta a intrat înclinându-se.

– M-ai chemat, părinte?

– Vrem să-ţi vizităm satul, Baga, poate că vreunul din tribul tău ştie ceva despre prizonierii europeni.

– Vă voi conduce eu însumi într-acolo, părinte.

Băştinaşul a vrut să iasă din nou afară, însă George l-a chemat înapoi:

– Eu îmi dau seama, Baga, că părintele tău Morton se află într-o mare primejdie. Se pare că pe aici se găsesc nişte triburi care ar vrea să-i distrugă casa şi să-l ucidă.

Baga a răsuflat adânc:

– Aşa este, însă de când sunt cu părintele, eu l-am protejat.

– N-ai putea să-mi spui şi altceva, Baga, a insistat Morton, cum stau lucrurile cu adevărat?

– Până acum, părinte, ţi-am ascuns, totuşi nu vreau s-o mai lungesc. Căpetenia Manto şi-a convins războinicii că vraciul cu care umblu eu nu este puternic. Ugo, cel mai diavolesc om al tribului, a făcut nişte vrăjitorii mari ca să-ţi nimicească puterea. Mă tem că războinicii lui Manto vor veni aici aici foarte curând.

– Nu sunt primul misionar care a murit pentru credinţa sa.

– Dar, părinte, nu trebuie să mori, a strigat Baga agitat. Eu am doborât mulţi războinici care au vrut să te omoare, deşi tu m-ai învăţat că nu-i îngăduit să ucid. Dar

a trebuit să o fac, altfel capul tău ar fi fost acuma atârnat în coliba unuia din ucigaşi. Am să pregătesc mai mulţi tineri din tribul meu şi ne vom apăra. Desigur că Manto are războinici mai numeroşi şi nu ştiu, totuşi, dacă îi vom învinge.

– Te vom ajuta, Baga, l-a liniştit George, punându-i mâna pe umăr. Manto este neputincios împotriva armelor noastre.

– Nu vreau o asemenea rezolvare, Baga, şi misionarul şi-a ridicat mâna în semn de împotrivire. Printr-o muncă de ani de zile am făurit o operă paşnică şi acum să-mi fie distrusă prin violenţă? Am să merg la Manto şi voi vorbi cu el.

– Părintele Morton este foarte bun, exclamă George. Generoasa dumnitale intenţie faţă de băştinaşi te onorează. Ai făcut din Baga şi tovarăşii lui de trib, în chip miraculos, nişte creştini credincioşi. Mă gândesc însă că la Manto fiecare vorbă bună este aruncată în vânt. Şi te rog să primeşti mulţumiri în numele tatălui meu şi a celorlalţi camarazi ai noştri, dar cu vorbe paşnice nu-i poţi elibera.

Misionarul s-a uitat înaintea sa, după care a spus cu greutate:

– Vom vedea ce vom face mai târziu, când ne vom reântoarce. Acum vom merge în satul lui Baga.

Baga i-a călăuzit pe aventurieri spre marginea pădurii, de unde pornea o potecă îngustă. Între timp băştinaşul o luase repede la picior pe drumul acesta socotit sigur, urmat ceva mai încet de Morton. Foarte aproape de el păşea Kard, căruia George i-a făcut semn să nu-l scape din vedere pe misionar. Îndărătul lui veneau cinci marinari. Convoiul era încheiat de George, cu Rindow şi Petre.

– E o treabă fără nici un rost a mormăit Petre.

– La ce te gândeşti când spui asta?

– Noi trebuie să-l căutăm pe tatăl dumnitale, ca şi pe ceilalţi camarazi, şi iată că-l pândim pe Morton. Omul s-a şi hotărât şi va merge la vânătorii de capete.

– De asta îl cred în stare şi eu. Morton e atât de convins de misiunea lui, încât este gata să nu vadă nici oprimejdie.

– Eu găsesc că face pe grozavul
, şi-a dat cu părerea Rindow. Cum este cu putinţă ca pastorul Morton să ducă la capăt o treabă de o atât de mare importanţă prin convertirea acelui şef înrăit al vânătorilor de capete.

– Nu-mi dau seama, a spus George. De aceea am şi început să îmi pierd răbdarea.

Oamenii păşeau tăcuţi înainte. Deodată, coloana s-a oprit la un strigăt venit din faţă. Georgre s-a izbit de ceilalţi camarazi de dinaintea sa. S-a grăbit să ajungă acolo şi a rămas înlemnit, scăpând o exclamaţie de spaimă. Înaintea sa zăcea nemişcat la pământ Kard şi nu se vedea nici o urmă de Morton. George a simţit că îl străpunge prin inimă un fior de gheaţă. Tânărul s-a aplecat jos şi l-a pipăit pe Kard. Uriaşul zăcea pe o parte şi George a răsuflat uşurat când i-a simţit bătaia pulsului. Kard era deci numai ameţit. Rindow şi Petre s-au apropiat şi ei.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Rindow alarmat.

– Nu se ştie încă, a răspuns unul dintre marinari. Mă aflam la o distanţă de vreo zece metri de Kard. Când amajuns aici, chiar la cotitura potecii, el era întins la pământ şi misionarul dispăruse.

– Dar pe băştinaşul pastorului nu l-ai văzut?

– N-am auzit nici măcar un foşnet dinspre el.

Pe când Petre se interesa, vorbind cu ceilalţi camarazi, George a aruncat oscurtă privire înspre locul în care se aflase pastorul. A descoperit nişte urme, însă acestea dispăreau la scurtă distanţă. Vânătorii de capete se ascunseră cu atâta măiestrie în desiş, încât nu-şi trădaseră nici cu cel mai mic semn prezenţa. Apoi tânărul s-a reîntors la ceilalţi camarazi, a îngenuncheat la pământ lângă Kard şi l-a frecat pe frunte. Acesta s-a ridicat cu greu şi s-a sprijinit de Petre.

– E o treabă neplăcută, domnule George, pentru că nu pot spune nimic despre ce s-a petrecut.

– N-ai văzut şi n-ai auzit ceva, Kard?

– S-a petrecut totul aşa, deodată. În faţa mea a tâşnit din desiş un braţ cu o măciucă, şi înainte de a putea înţelege ce este, am primit o lovitură care m-a lăsat fără

cunoştinţă.

George l-a privit pe Kard:

– Urmele duc până la vreo zece metri, şi mai departe nu se observă nimic. Avem de-a face cu adversari foarte periculoşi. Poţi să umbli Kard?

– Fireşte, nu renunţ. Totuşi nu sunt chiar scos din luptă. Acum trebuie să dau de acest băştinaş cu două feţe.

– Să fi mers oare în satul său? s-a întrebat Rindow.

– Asta-i una din posibilităţi, să fi continuat drumul mai departe. Totuşi, Baga este un om inteligent şi îmi pun în el întreaga speranţă.

Aventurierii îşi reluaseră deja mersul şi deodată şi au tras piedicile de la pistoale, ridicându-şi braţele înarmate la apariţia lui Baga. El i-a privit pe toţi speriaţi:

– Unde este părintele Morton?

George l-a informat pe scurt ce i se întâmplase. Băştinaşul a pătruns în desiş şi a examinat urmele observate mai înainte de George. După doar câteva clipe s-a şi reîntors. La rândul său nu a putut să desluşească nici o urmă mai departe.

– Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu adevărat.

– E vorba de Manto? l-a întrebat George.

– Da, războinicii lui.

– Atunci, într-adevăr trebuie să-i facem o vizită acestei căpetenii. Dar de unde ştii asta atât de precis?

Baga l-a privit pe George cu ochi mari, plini de mândrie:

– Trebuie să mărturisesc că nu am fost în satul meu de mai multe zile şi acum când mă reîntorceam spre el, cineva de-ai noştri întâlnit în cale mi-a dat nişte veşti. La noi ştirile umblă repede, domnule. Aşa am aflat adineauri ceva şi anume că undeva sunt ţinuţi prizonieri opt oameni albi.

– Aceştia sunt camarazii noştri, a sărit George tulburat. Ai aflat în care trib?

– Da, domnule, războinicii lui Manto îi ţin închişi în satul acestuia.

– Baga, cunoşti drumul spre satul lui Manto?
– Cunosc un sat şi nu se află departe de aici.
– Manto locuieşte cumva în două sate?
– Da, unul în apropiere de mare şi unul mai departe, în interiorul ţinutului; acolo se retrage tribul său când îi ameninţă o primejdie.
– Vrei să ne conduci până acolo? Călăuzeşte-ne, Baga!

Băştinaşul a confirmat din cap, apoi a pornit înaintea camarazilor. Au mai străbătut o scurtă porţiune de potecă, după care băştinaşul a cotit la dreapta. Când ultimul din coadă a pătruns pe această potecă, mai şerpuită, atunci Baga s-a îndepărtat de capul coloanei doar atât cât să poată fi văzut. De această dată George a păşit înaintea camarazilor săi, hotărât şi fără zgomot, cu pistolul la îndemână, gata să îl folosească. Examina cu băgare de seamă tufişurile din ambele părţi. Aproape de tot, în spatele lui, îl urma Petre, cercetând atent la rândul său în preajmă, deşi îl mai ajuta şi pe Kard.

Deodată, Baga s-a întors spre aventurieri şi le-a făcut semn cu mâna să se apropie în linişte. Când au ajuns lângă el, acesta a dat la o parte ramura unui arbust, astfel ca tânărul aflat în faţă să poată privi înaintea lui.

George a văzut atunci o colină ce dădea într-o vale, toată acoperită cu tufişuri foarte dese. Pe acest loc se afla satul căutat şi părea însufleţit de oarecare mişcare.

Însă George a mai văzut şi altceva. Aproape de tot stătea rezemat de lancea sa un vânător de capete.

Tânărul i-a făcut semn lui Petre, arătându-l pe pândar:

– Trebuie să-l îndepărtăm cât se poate de repede, i-a şoptit el, dar fără nici un zgomot. Mă voi apropia de el pe furiş şi îl voi înhăţa. Tu ai să mă urmezi de aproape, dar ai grijă să nu fii simţit.

Înainte ca Petre să poată răspunde, George a şi dispărut printre două tufişuri în direcţia sălbaticului. Uriaşul l-a urmat, dar nu chiar atunci, şi observând o creangă uscată, a frânt-o între degete. Deşi zgomotul produs a fost foarte uşor, vânătorul de capete şi-a încordat tot corpul şi

s-a întors fulgerător pe jumătate.

În aceeaşi clipă, George s-a năpustit asupra lui şi l-a doborât. L-a apucat prin surprindere de gâtlej şi l-a strâns din toate puterile, până ce acesta a început să se piardă. Însă tânărul a observat numaidecât că avea de-a face cu un adversar îndemânatic şi foarte puternic. Vânătorul de capete l-a apucat pe alb de încheietura mâinii şi s-a răsucit în jur ca un şarpe. George era de acum conştient că dacă slăbeşte strânsoarea doar o secundă, atunci l-ar fi scăpat imediat.

În aceeaşi clipă, prin faţa tânărului a trecut ceva repede, s-a auzit o izbitură surdă şi corpul din mâinile lui s-a făcut moale. Petre observase încleştarea şi a intervenit la timp, lăsându-l nemişcat pe sălbatic cu o lovitură sigură.

George l-a părăsit pe omul întins la pământ şi Petre l-a târât pe leşinat în tufiş, unde l-a legat şi i-a pus un căluş. În vremea asta tânărul şi-a concentrat întreaga atenţie asupra satului şi a împrejurimilor sale şi a înţeles că acolo se petrece ceva, dar nu-i lăsa impresia unei curse. Ce-i drept, războinicii se agitau confuz, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac.

Petre n-a întârziat să ajungă lângă protejatul său:

– Ai putut să descoperi ceva, George?

– Nu-i văd nici pe prizonieri şi nici pe misionar.

– Poate că se găsesc în celălalt sat.

– E posibil, dar cu toate acestea, trebuie mai întâi să ne încercăm norocul aici.

– Nu putem să întreprindem ceva imediat, până nu ştim exact unde se află camarazii. Dacă am ataca acum, Manto i-ar ucide pe prizonieri.

George a arătat înspre partea opusă a marelui luminiş:

– Dincolo, pe lizieră, se află o colibă mare. Acolo locuieşte Ugo, marele vraci, a intervenit Baga, care se apropiase de George. În caz că prizonierii se găsesc în sat, atunci s-ar putea să fie numai în coliba aceea.

– Dacă-i aşa, să mergem să facem o cercetare, a propus George.

– E o treabă primejdioasă, domnule George, a atras

atenţia Rindow încruntându-se, pentru căci cu siguranţă sunt instalate multe străji în jurul satului.

– De treaba asta ne vom ocupa numai eu şi cu Petre.

Rindow şi-a ridicat mâinile în sus zicând:

– Asta nu pot să accept.

George a trebuit să râdă şi Rindow s-a stăpânit întocmai ca tatăl său.

– Dacă am pătrunde toţi deodată în desiş, am fi repede descoperiţi, domnule Rindow. Pentru mine şi Petre asta-i o chestiune foarte simplă.

– Iar noi vom rămânea aici şi vom privi cum o veţi încasa de la vreunul.

– Dumneavoastră ne veţi asigura acoperirea. Dacă cineva ne va observa şi vom fi în primejdie, atunci va trebui să trageţi. Veţi deschide focul chiar din acest loc.

George s-a răsucit spre Baga:

– Vrei să ne însoţeşti?

– Da, domnule, vă voi putea fi folositor.

– Alegeţi momentul potrivit când veţi putea trece pe lângă paznici, le-a atras încă o dată atenţia Rindow.

– S-ar putea întâmpla să-i şi ucidem, a spus George încrezător, făcându-i un semn când a pornit cu Petre şi Baga.

Băştinaşul s-a îndreptat spre sat, păşind uşor împreună cu cei doi albi, chiar pe marginea luminişului. Tufişurile de aici erau destul de îndepărtate unele de altele, ceea ce înlesnea deplasarea fără zgomot, dar deveneau destul de dese pe lângă sat, ca să-l protejeze.

Pe măsură ce înainta tânărul era stăpânit de gânduri negre. Se strecura totuşi hotărât în spatele băştinaşului. Se afla oare aici tatăl său, iar ceilalţi camarazi mai erau încă în viaţă?

Deodată, Baga a dat înapoi când a observat un arc mare, destul de primitiv, îndreptat în direcţia lor. De cum l-a văzut pe pândar, l-au şi ocolit. Au trebuit încă o dată să mai evite o strajă şi numai după aceea, luând-o pe altă parte a luminişului, s-au apropiat de coliba şamanului. Baga s-a oprit deodată după un tufiş şi s-a lăsat în jos. George se

uitase şi el înainte, însă nu văzuse nimic în apropiere şi ar fi murit dacă mai înainta. Asta ar fi însemnat şi sfârşitul său.

Înaintea sa, lângă un tufiş des, răsărise un chip întunecat de după o tufă. Braţul lui George a aplicat mecanic o lovitură puternică cu pistolul în creştetul paznicului. Izbitura era atât de viguroasă încât tânărul a scăpat arma din mână. Prin umăr i-a trecut o durere pătrunzătoare şi apoi prin întreg corpul. Braţul îi atârna în jos neputincios. În aceeaşi clipă, prin faţa tânărului a alunecat iute un cuţit. Dar o săritură fulgerătoare l-a ferit de lama sclipitoare.

Agresorul era un individ uriaş, un vânător de capete foarte puternic. Acesta s-a năpustit imediat din nou asupra tânărului. Însă şi de această dată fiul căpitanului a putut să evite înspăimântătoarea lovitură ce-i ţintea inima, deşi durerea din braţ îi stingherea mult orice mişcare.

Sălbaticul ţinea în mâna stângă o măciucă scurtă şi zdravănă, cu care a încercat deodată să-l lovească. Greaua şi puternica bucată de lemn i-a atins în treacăt tâmpla. Clătinându-se, gata să cadă, George a dat înapoi şi a simţit că-şi pierde cunoştinţa. Numai printr-un ultim efort a putut să se menţină în picioare.

Mai mult dintr-un gest instinctiv, şi-a scos pumnalul cu mâna stânga şi cu un ultim efort al braţului l-a repezit spre vânătorul de capete. Vârful tăişului a pătruns adânc în antebraţul sălbaticului, care a dat drumul hangerului său cu un strigăt de furie.

Cu toate acestea, vânătorul de capete a izbit din nou cu măciuca înainte, nimerind iarăşi, dureros, de această dată umărul lui George. Din fericire, lovitura nu a fost aplicată prea puternic, însă îndeajuns ca tânărul să cadă în genunchi. Prin faţa ochilor i-au jucat scântei sclipitoare. Totuşi a reuşit să se răsucească, ajutat de întreaga energie care îi mai rămăsese, deşi nu îi mai ajungea un singur braţ ca să se apere.

Şi atunci a venit salvarea. Deja vânătorul de capete ridicase din nou ghioaga şi tânărul a rămas îngheţat de spaimă, dându-şi seama că începe să-l înfăşoare vălul negru al morţii. Sălbaticul a rămas câteva secunde

nemişcat, apoi s-a prăbuşit dintr-o dată grămadă.

George şi-a pipăit braţul şi învingându-şi cu toată voinţa greaţa ce îl stăpânea, a început să vadă clar în faţa sa. L-a recunoscut pe Baga cu lungul său cuţit atârnându-i la şold.

– Tânărul domn alb a avut un mare noroc, a spus băştinaşul, pentru că el n-ar fi scăpat altfel cu viaţă.

– Îţi mulţumesc, i-a răspuns George încă foarte buimăcit, acest atac s-a petrecut atât de surprinzător, încât n am mai putut să mă opun.

Petre s-a apropiat şi el, şi văzându-l pe vânătorul de capete întins la pământ, l-a privit speriat pe tânăr:

– De ce n-ai rămas, domnule George, alături de Baga? Sunt foarte supărat că am băgat de seamă prea târziu.

Din cuvintele sale răzbăteau neliniştea şi mustrarea. Şi privindu-l insistent peprotejatul său, l-a întrebat:

– Ţi s-a întâmplat cumva ceva rău?

– Mi-a şi trecut, Petre, însă fireşte că mâna mea dreaptă nu o pot încă folosi. El s-a aplecat şi şi-a ridicat pistolul.

– Atunci vei rămâneaici până ce eu şi cu Baga ne vom furişa în coliba aceea.

– Nu se pune o asemenea chestiune, a protestat George cu energie. Pot încă să mă folosesc de braţul stâng.

Petre ştia că era zadarnic să mai insiste. Odată ce apuca să ia o hotărâre, tânărul rămânea de neclintit, aşa că nu a mai lungit discuţia.

Baga o luase de acum înainte. Când cei doi prieteni l-au ajuns din urmă, el le-a arătat în faţă:

– Coliba se află acolo, dincolo de tufişurile astea şi mai avem până la ea doar câţiva metri.

– O iau înainte, a spus Petre. Apoi ai să mă urmezi tu cu Baga. Veţi aştepta îndărătul ultimului tufiş, ca să-mi asiguraţi apropierea. Nu putem pătrunde toţi trei deodată în coliba vraciului.

George a fost nevoit să-şi dea seama că propunerea lui Petre era bună, astfel că s-a supus. El urma să aştepte

până ce uriaşul ajungea la ultimul arbust din faţa colibei, după care avea s-o ia nevăzut, împreună cu Baga, în jos pe pantă.

Înainte de a porni, Petre i-a şoptit prietenului său:

– Nădăjduiesc că vom avea noroc, George.

– Eu mă opresc şi ne întâlnim aici, Petre.

Uriaşul s-a ridicat şiprintr-un salt înainte a ajuns la colibă, repezindu-se vijelios înăuntrul acesteia. George îiurmărea încordat fiecare mişcare. Ţinea în mâna dreaptă pistolul cu piedica trasă, cu toate că nimic nu lăsa să se creadă că pătrunderea lui Petre ar fi fost observată de cineva. N-a trecut mult şi uriaşul a ieşit afară. În interiorul cocioabei nu găsise probabil pe nimeni şi fără să-i ofere tânărului vreo explicaţie, Petre a dispărut printre celealalte colibe ale satului.

El şi cu Baga au aşteptat tăcuţi minute în şir, şideja tânărul începuse să fie cuprins de nelinişte, când deodată de după colţul colibei vracului a ieşit fără zgomot o siluetă. George şi-a smucit cu repeziciune pistolul deşi îl stânjeneau durerile. S-a liniştit când a auzit de undeva chiotul reţinut de bucurie al uriaşului şi recunoscând în acelaşi timp că aratarea de lângă colibă era un marinar de pe submarin! După aceasta a apărut imediat un al doilea, apoi al treilea...

Deodată, dinspre sat a izbucnit un strigăt de alarmă.

– Suntem descoperiţi, a atras atenţia Baga.

– Aici, încoace! a strigat George, făcând semn marinarilor. Să-i conduci repede în pădure, i-a cerut el băştinaşului.

Au apărut curând în faţă alţi doi marinari, aproape în acelaşi timp cu doctorul Bertram şi căpitanul Farrow. Aceştia erau urmaţi de Petre şi Barth.

– Tată, a izbucnit George fericit, deşi nu era de loc şi timp pentru îmbrăţişări, pentru că se năpusteau deja asupra lor mai mulţi vânători de capete.

George a tras de câteva ori asupra sălbaticilor aflaţi în urmărire. La rândul său, Petre, alăturându-se tânărului, a deschis şi el focul. Vânătorii de capete au luat-o la fugă.

– Înainte de a pătrunde în sat a trebuit să scot din joc încă un paznic, a spus în mare grabă Petre.

– Nu l-ai găsit şi pe Morton în coliba aceea?

– Nu, numai pe tatăl tău şi pe ceilalţi, dar ai grijă să tragi cu economie...

– Să plecăm de aici, a strigat căpitanul cuprins de îngrijorare.

Tocmai atunci războinicii porniseră un nou atac, dar George şi cu Petre nu-şi puteau părăsi locul, fiind singurii care îi reţineau pe sălbaticii tot mai numeroşi. Spre uşurarea lor, din partea opusă, dinspre vale, a pornit un ropot asurzitor de împuşcături. Intervenise în luptă Rindow cu oamenii săi. Ce-i drept, era cam mare distanţa pentru a ochi cu pistoalele lor de acolo, totuşi, vânătorii de capete fiind surprinşi de noii adversari iviţi, s-au retras derutaţi spre primele colibe. Folosind acest moment de răgaz, George şi cu uriaşul şi-au dat drumul vertiginos spre povârnişul văii. Înainte de a ajunge într-un desiş din faţa sa, George a făcut un semn de recunoaştere spre cei din partea opusă. De acolo s-a balansat o mână cu o şapcă. Era Rindow, care-i vestea că înţelesese. Toţi camarazii îi aşteptau pe cei doi. În sfârşit, tatăl l-a strâns cu căldură în braţe pe tânărul său fiu. El i-a atins fără să ştie umărul lovit, încât George a scăpat un strigăt de durere.

– Ce ai acolo? l-a întrebat căpitanul îngrijorat.

– O lovitură de măciucă, nu-i nimic grav, l-a liniştit tânărul, făcând un semn de negaţie cu cealaltă mână.

– Trebuie să-i dăm drumul mai repede, i-a zorit Petre, mai târziu vom avea vreme îndeajuns să ne împărtăşim bucuria.

George mergea alături de tatăl lui şi i-a oferit unul din pistoalele sale, informându-l în acelaşi timp pe fugă cum a izbutit atât de repede să dea de urma lor. Apoi s-a apropiat şi Rindow cu ceilalţi camarazi. Domnea o bună dispoziţie şi cordialitate generală, iar careva dintre oameni a observat că era o mare fericire să-l aibă din nou alături pe căpitan.

Baga s-a apropiat de George:

– Părintele Morton nu era în colibă?

– Nu, Baga, trebuie să fi fost târât în celălalt sat.

Chipul băştinaşului s-a mohorât:

– Nu-mi dau seama unde zace acum.

– O vom afla, Baga, dar pentru astăzi desigur că e prea târziu.

– Ce vrei să faci acum, domnule?

– Ne vom reîntoarce la submarin.

Deodată faţa lui Baga a luat o înfăţişare speriată:

– Casa părintelui Morton nu este îndeajuns de păzită şi Manto ar putea s-o devasteze.

– Atunci va trebui să ne grăbim.

George a făcut câţiva paşi şi a privit înapoi spre sat.

– Totul pare destul de liniştit aşa că nu sunt prea îngrijorat.

– Manto este speriat, dar şi viclean, a spus Baga, şi trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

– Va avea de-a face cu pistoalele noastre, care îl vor pune la punct. Vino, Petre, vom prelua conducerea coloanei.

Capitolul II

Asaltul misiunii creştine

Convoiul înainta străduindu-se să respecte toate măsurile de precauţie. Baga îi călăuzea pe camarazi pe o potecă îngustă ce ducea înspre mare. După vreo zece minute de mers, au ajuns la intrarea într-un luminiş destul de întins. George lăsase grupul în urmă, în interiorul pădurii şi pornise în cercetare urmat de uriaşul Petre. S-a oprit în loc, adăpostit după un tufiş şi a cercetat cu luare aminte spaţiul liber din faţa sa. Liniştea ce domina locul l-a convins că nu exista nimic suspect şia făcut câţiva paşi înainte. Era cu neputinţă să nu-i ameninţe nici o primejdie, îşi spunea el. Dacă Manto se hotărâse totuşi să-i urmărească, atunci el nu putea să se afle decât înapoia aventurierilor. Cu toate acestea, fiind încă bănuitor, tânărul nu le-a făcut semn tovarăşilor săi semn să-l urmeze. Şi a fost inspirat, deoarece din tufişurile din partea opusă a alunecat ca un şarpe o siluetă întunecată, iar foarte aproape de capul tânărului au zburat câteva săgeţi. George şi a dat seama imediat ce primejdie îngroziotoare plutea deasupra camarazilor săi. Manto făcuse un ocol şi le-o luase înainte, blocându-le calea. Tânărul s-a întors fulgerător şi a luat-o la fugă în zig-zag înapoi în desiş.

– Am intrat în încurcătură, a mormăit uriaşul.

– Era cât pe ce s-o păţeşti, George.

– Acest Manto e un mare şmecher şi ne-a tăiat drumul.

– N-are să reuşească, nu ne va opri.

– Să fim totuşi prudenţi, Petre, i-a atras atenţia George. Cât de perfidă este căpetenia, ţi-ai putut da seama deja. El nu se va lăsa, ci dimpotrivă, va continua prin toate mijloacele să neînchidă calea.

– Dai aşa, dintr-odată înapoi? i-a reproşat Petre.

– Eu trebuie să mă întorc împreună cu tata la submarinul nostru. Am fost despărţiţi atâta vreme şi nu mai vreau să mai risc nimic.

– Doar fiul său poate fi prudent într-o asemenea

măsură, a făcut observaţia doctorul Bertram.

Căpitanul Farrow a arătat cu capul spre George:

– Ai dreptate, nu trebuie să riscăm experimente.

Petre a ridicat din umeri.

– Acum stăm aici faţă în faţă, noi şi duşmanii noştri, şi în acest moment nici una dintre părţinu are vreun folos. Cu siguranţă că Manto a pregătit pe undeva mai încolo vreo baricadă, pe unde nu vom reuşi să trecem neobservaţi. Hei, Baga, l-a strigat George, putem găsi vreun alt drum, mai scurt şi mai sigur?

– Cunosc un drum mai bun, domnule.

George a privit încă o dată spre luminiş. Vânătorii de capete dispăruseră brusc. Poate se aşteptau la un atac al albilor, sau e posibil ca apariţia lor să fi fost numai un şiretlic ca să-i atragă pe camarazi în loc deschis. George se şi hotărâse să iasă în luminiş urmat de ceilalţi, când deodată a rămas pe loc încremenit. Din tufişuri s-au ivit câteva trupuri negre. Vreo cincisprezece sălbatici s-au strecurat afară şi au început să înainteze prin ierburi ca nişte şerpi, lipiţi de pământ. Când aceştia au ajuns în mijlocul luminişului, din acelaşi desiş a apărut un al doilea şir de războinici.

George a tras câteva focuri, apoi s-a întors repede, fiind întâmpinat de urias:

– Să nu zăbovim nici o secundă şi să pornim! a spus acesta. Dar ce s-a mai întâmplat acolo, George?

– Vânătorii de capete au pornit din nou.

– Atunci e vremea ca să ajungă aici!

– Au adoptat o tactică cu totul nouă. Manto i-a pus pe războinicii lui să avanseze târându-se în rânduri succesive.

Petre a dat drumul unui fluierat uşor:

– La naiba, atunci e nevoie să luăm repede măsuri! Să-i prevenim mai întâi pe ai noştri.

Şi s-au grăbit să-i ajungă din urmă pe camarazi.

Pe chipul căpitanului s-a întipărit îngrijorarea când a auzit de apropierea vânătorilor de capete. El i-a cerut lui Baga să conducă grupul cât putea mai repede spre bungalowul lui Morton. Acum Baga nu a mai făcut ocolul ce-

I propusese şi a luat-o de-a dreptul prin hăţiş. Ajuns repede la palisadă el a strigat din toate puterile. În balconul de sus au apărut deodată câteva din ajutoarele misionarului. Bieţii oameni au luat cunoştinţă, dârdâind de spaimă, de venirea războinicilor duşmani. Cei de pe submarin s-au grăbit să urce la etajul clădirii, în timp ce Baga şi persoanele de serviciu au închis totul şi s-au pregătit de apărare.

– Treceţi în camere. De la ferestre veţi avea un câmp bun de tragere! a ordonat căpitanul Farrow, în ciuda oboselii ce îl stăpânea.

– Crezi aşadar, tată, că vom avea de-a face cu un atac?

– Fără nici o îndoială. Manto este destul de şiret şi de hotărât,aşa socotesc eu. Poziţialui e destul de puternică. Este greu de crezut că se va împăca cu gândul că ne-am eliberat din satul lui. Vino în încăpere. Acolo poţi să-mi povesteşti mai amănunţit întâmplările prin care ai trecut după ce ne-am despărţit.

Căpitanul Farrow şi cu fiul său au pătruns în bungalow. Ei au examinat instalarea camarazilor şi poziţia fiecăruia, de unde se putea observa şi trage când se va da ordin de deschidere a focului. De îndată ce au intrat cei doi în camera ce şi-o aleseseră, au privit întâmplător afarăpe fereastră şi au rămas înlemniţi. Jos în curte, chiar în interiorul gardului de bambus se aflau vreo zece vânători de capete. George şi-a smuls cu stânga pistolul, deoarece dreaptanu putea să o folosească şi s-a pregătit să tragă... Putea oare să doboare atâţia războinici de-ai lui Manto?

Dar sălbaticii stăteau fără grijă, grămadă, şi nu acordau nici o atenţie fortăreţei din faţa lor. George i-a văzut cu uimire pe Petre şi pe Baga pornind spre grup şi a respirat uşurat. Deci se putea trata prieteneşte cu băştinaşii!

N-a trebuit mult să rămână stăpânit de îndoieli, întrucât Baga a dispărut cu aceşti oameni în desiş şi la scurt timp după asta Petre a intrat în încăpere.

– Ne-au venit ajutoare, a dat el de ştire.

– I-am văzut, sunt băştinaşii din satul lui Baga?

– Da, oamenii vor supraveghea staţiunea timp de

trei zile, dar nu au adus ştiridespre Morton.

– Ce vrea să facă Baga cu războinicii lui?

– Îşi va instala oamenii în semicerc în preajma staţiunii. Când va sosi Manto, acesta va fi prins ca într-un cleşte.

– Asta-i destul de bine. Atunci să fim gata de luptă.

George s-a pregătit aducându-şi un scaun lângă fereastră, de unde intenţiona să tragă în jos. Astfel putea să supravegheze un spaţiu întins, fără ca el însuşi să fie văzut. Căpitanul Farrow şi cu Petre i-au urmat exemplul. Apoi George i-a povestit tatălui său ultimele aventuri, fiind ascultat cu atenţie de căpitanul Farrow.

Timpul trecea repede şi George ajunsese culunga sa informare la sfârşit, dar încănuvedea nici un războinic de-al lui Baga care să aducă vreo veste despre apropierea duşmanului. Voia tocmai să se ridice pentru a se interesa dacă totul este în ordine, când iată că din desişul de vizavi a ieşit Baga şi a făcut un semn scurt spre clădire.

– Sosesc! a strigat băştinaşul către George, a durat destul de mult...

– Manto este prevăzător, i-a răspuns tânărul, cu siguranţă că se va grăbi să ne atace cât mai curând.

Baga a dispărut iarăşi. Aventurierii priveau încordaţi spre desiş. Curând s-a produs o mişcare uşoară într-un boschet. Un războinic al lui Manto, bine ascuns la marginea hăţişului, pândea spre staţiune. Apoi vânătorul de capete a ieşit afară din desiş. Deşi acesta era foarte tânăr, mişcările lui demonstrau dibăcie şi putere. A rămas liniştit peloc şi a examinat pentru o clipă casa. Apoi a înaintat păşind încet.

– Omul are curaj, a şoptit George, în acest fel vrea să se ofere ca un manechin pentru tragere.

– Sper ca Baga să nu facă vreo prostie, şi o să-l lase în pace, a spus Petre observându-l atent pe războinic.

Tânărul sălbatic se apropia mereu şi s-a oprit tocmai sub balconul din jurul clădirii. Prin intervalele peretului de bambus se putea vedea bine silueta sa. A rămas minute întregi nemişcat şi a cercetat din nou, meticulos, casa. Apoi s a întors şi a ridicat un braţ.

În aceeaşi clipă, la marginea hăţişului au ţâşnit vreo douăzeci de trupuri întunecate. Printr-un salt înainte, sălbaticii au şi ajuns în spaţiul liber al curţii.

Căpitanul Farrow a păşit pe fereastră, a ridicat arma şi bubuitura pistolului său a împrăştiat liniştea.

– Foc! a strigat el în acelaşi timp.

Câteva secunde după aceea a răsunat un ropot prelung de împuşcături de la ferestrele bungalowului. În spatele asaltatorilor au izbucnit aproape simultan strigătele de luptă ale oamenilor lui Baga.

Războinicul de sub balcon şi-a înăbuşit spaima şi printr-un răcnet strident, şi-a aruncat lancea spre una din ferestre. Însoţitorii săi i-au urmat de îndată gestul, silindu-i pe aventurieri să se adăpostească de ploaia de lănci pentru o scurtă clipă.

Îndată spre vânătorii de capete adverşi au zbârnâit săgeţile oamenilor lui Baga. Ţipetele ce răsunau demonstrau că multe dintre ele îşi găsiseră ţinta. La rândul lor, oamenii de pe submarin au revenit la ferestre şi au tras din nou. De data asta n-au mai ţintit spre capete, ci mai ales au urmărit să-i rănească pe sălbatici, pentru a-i face incapabili de luptă.

George a părăsit fereastra şi a ajuns la balcon. În aceeaşi clipă. Foarte aproape de el s-a înfipt în perete o lance, unde a rămas vibrând. Tânărul războinic era ascuns după o ulucă şi îşi apăra partea superioară a corpului cu un scut lunguieţ, vopsit în culori ţipătoare, iar în cealaltă mână ţinea o a doua lance, gata să o arunce.

George i-a observat chipul schimonosit de furie. Podoabele ciudate şi zugrăveala înspăimântătoare îi dădeau o înfăţişare diavolească. Acesta trebuia să fie un fel de şef, judecând după felul nechibzuit în care atacatorii au dat buzna după el, când i-a îndemnat să atace.

În momentul acela din dreapta au răsunat noi strigăte. George a privit câteva secunde într-acolo şi a văzut un al doilea val de vânători de capete înaintând în staţiune.

– Atenţie, George!

Lângă el a trosnit o împuşcătură de la fereastră.

La avertismentul tatălui său, tânărul s-a aruncat fulgerător într-o parte. Pe lângă umăr i-a trecut o nouă lance, care s-a înfipt în peretele casei. Dar căpitanul Farrow îl răzbunase de acum pe fiul său. Printr-o împuşcătură precisă l-a întins la pământ pe tânărul sălbatic.

George a fost nevoit să se reântoarcă în încăpere, întrucât noii atacanţi copleşeau bungalowul cu o grindină de săgeţi. Însă acum apărătorii le dădeau un răspuns descurajator, asaltul fiind primit cu un foc bine ochit şi la ţintă.

Şi din nou Baga cu oamenii săi i-au prins în cursă. Războinicii s-au oprit brusc, reţinuţi de o poruncă răsunătoare. Noul asalt îi adusese mai aproape, cu toate acestea războinicii nu se apropiaseră decât cu câţiva metri şi strigătele de luptă se transformaseră în strigăte de durere. Cei teferi şi-au încercat scăparea prin fugă, vânaţi din urmă de gloanţele aventurierilor.

Situaţia se răsturnase în primul rând prin intervenţia lui Baga şi a oamenilor săi. George se temea acum ca nu cumva aceştia, îmbătaţi de victorie, să se răzbune în chip îngrozitor pe cei căzuţi. A coborât în grabă jos, pentru că nu vroia ca cineva să facă vreun rău războinicilor căzuţi.

Totuşi îngrijorarea tânărului Farrow era de prisos. A văzut cât de adânc pătrunse învăţătura creştină în sufletele simple ale băştinaşilor. Munca lui Morton se încununa în aceste minute tragice.

Baga s-a grăbit să adunecu oamenii săi pe duşmanii răniţi sau morţi, fără a face cuiva vreun rău.

La rândul lor şi camarazii au părăsit bungalowul, iar doctorul Bertram a început imediat să bandajeze răniţi.

– Dintre noi este cineva rănit? – a întrebat George.

– Nişte zgârieturi neînsemnate pe care le-am şi oblojit.

Apoi Petre a arătat spre tânărul sălbatic care fusese transportat şi el de către oamenii lui Baga:

– Războinicul întins acolo e acela care era cât pe ce să te ucidă.

George s-a apropiat de sălbatic a cărui rană de la

picior sângera puternic.

– Te doare?

Mirat, acesta l-a străpuns cu privirea pe George, apoi şi-a întors capul şi nu a răspuns.

Baga a păşit spre George:

– Domnule, ştii cine-i acesta?

– Un adversar primejdios care trebuie respectat.

– El e fiul lui Manto.

– Atunci aşa se explică şi cutezanţa lui. Acum nu i se poate întâmpla nimic rău pastorului Morton.

Petre, aplecându-se asupra tânărului sălbatic întins jos, ca să-i panseze rana, a spus:

– Iată că am făcut o captură bună. Poate vom reuşi să-l schimbăm cu Morton.

– Acum e cu putinţă, deşi nu cred că Manto va fi de acord cu asta. Vânătorii de capete nu au legături de familie între ei.

Petre a trebuit să prindă braţul tânărului sălbatic ca să-l poată pansa. De alături îl ajuta şi George. Deodată vânătorul de capete s-a încruntat şi a smuls faşa cu care îl bandajase uriaşul.

Între timp a sosit şi căpitanul Farrow. El a rămas foarte încântat aflând de această captură.

– Acum e vremea să ajung la bord George, vrei să vii şi tu cu mine?

– Eu am o altă propunere, tată. După această înfrângere, Manto se va decide cu siguranţă să se îndrepte spre cel de-al doilea sat al său. Dacă ne vom lua după urmele lăsate de vânătorii de capete fugari, atunci vom da peste această aşezare. Sunt mai mult decât sigur că acolo se află Morton.

– Propunerea ta e bună, totuşi aş mai dori săaştepţi până mâine dimineaţă.

George l-a privit mirat pe tatăl său:

– Până mâine dimineaţă? Nu pot înţelege de ce?

– Pentru că eusunt la capătul puterilor, George. Cât am fost prizonier m-au ţinut neîntrerupt în picioare.

Pe chipul lui George s-a aşternut dezamăgirea, dar cu toate acestea, trebuia să-i dea dreptate tatălui său. I-a

venit atunci în ajutor Petre:

– Putem totuşi să mergem cu oamenii noştri, domnule căpitan. Între timp, dumneavoastră o să vă odihniţi.

– Dar atunci cine îi va păzi pe prizonierii de aici?

– Asta poate să o facă Baga cu oamenii lui. Sub supravegherea lor captivii sunt asiguraţi.

Căpitanul Farrow a clătinat din cap:

– Într-adevăr, văd că treburile noastre par a merge ca pe roate, dar acum trebuie să ne întrebăm unde ne vom reîntâlni dacă ne despărţim?

– Vom cerceta numai satul, după care ne reîntoarcem aici fără întârziere, tată.

Căpitanul a dat din mâini râzând:

– Cunosc asta, George, nu mă mai păcăleşti.

– S-ar cuveni să merg şieu, a intervenit Edward Barth.

– Şi dumneata? Cred că ai încă nevoie de repaos.

Barth l-a privit grav pe căpitan:

– Credeţi în presimţiri?

– Cum ai ajuns să spui asta?

Barth a ridicat din umeri:

– Nu ştiu, însă sunt cuprins în întregime de o ciudată nelinişte. Parcă mă prăbuşesc cu fiece clipă.

Căpitanul a tras aer adânc în piept:

– Dacă vei mai continua aşa am să încep să încărunţesc. Dar să fii prudent!

George s-a întors spre Petre:

– Va trebui să-l întrebăm pe domnul Rindow dacă vine şi el cu noi. Te ocupi tu de asta?

– Am să vorbesc şi cu Baga, ar fi foarte bine dacă ni se va alătura.

În timp ce Petre dădea o raită ca să adune oamenii, George s-a îndreptat împreună cu Barth spre marginea pădurii, pe unde se retrăseseră atacatorii în desiş.

Capitolul III

Întreceri vrăjitoreşti

Urmele lăsate pe potecă de către vânătorii de capete erau lesne de observat, astfel că George s-a luat repede după ele. La rândul lor şi ceilalţi camarazi s-au pus foarte repede în mişcare după ei fără zgomot.

Baga s-a grăbit să depăşească cu câţiva metri fruntea coloanei, dar nu chiar foarte departe de aceasta încât să piardă legătura cu ea.

– Judecând după urme se poate vedea că fugarii noştri gonesc ca o furtună, a apreciat George. Aleargă, însă tot în direcţia vechiului sat, pe care îl cunoaştem acum. Presupun, Petre, că ceata lor se va despărţi, dar stai, par să se fi oprit aici.

– Şi de aici au luat-o pe trei direcţii diferite, George!

– Nu-i greu de înţeles. Una dintre poteci duce înspre satul de care nu avem nevoie, a doua potecă o ia înapoi, spre sediul misiunii. Aşadar vor încerca să-şi elibereze prizonierii şi înainte de toate, pe fiul căpeteniei. Socoteşti, Baga, că războinicii tăi vor face faţă unui atac prin surprindere?

– Da, domnule. Te asigur că vor fi observaţi.

– Atunci e bine. În cazul acesta vom urma cea de a treia potecă, care duce spre nord-vest. Acolo trebuie să se afle cel de-al doilea sat şi tot acolo poate îl găsim şi pe Morton.

Baga l-a privit îngândurat pe George:

– Domnule, nu-i tocmai aşa de simplu. Se zice că în această direcţiese găseşte un lac, iar pe el se află o insuliţă foarte împădurită. Numai acolo s-ar putea construi colibe ascunse de ochii străinilor.

– Totuşi, ai fost vreodată pe această insulă, Baga?

– Nu, domnule, locul nu-i tocmai sigur.

George l-a privit pe Petre:

– Ai auzit? Se pare că locul acela e tabu. Aşa sunt toate locurile de pe aici, unde cineva are ceva de ascuns. Va trebui să cercetăm insula cu de amănuntul.

Petre s-a declarat de aceeaşi părere:

– O vom face şi încă prin surprindere.

Au continuat să se ia după urme. La vreo jumătate de oră, Baga s-a oprit pe loc, aşteptându-i pe camarazi să-l ajungă din urmă.

– Îndată suntem la destinaţie, domnule. De aici urmele o iau la stânga, spre malul unde se găseşte insula.

George şi cu Petre, împreună cu Baga, au ieşit la marginea desişului. Înaintea lor se înfăţişa un lac întins, iar la o distanţă de vreo treizeci de metri se înălţa insula. Ţărmul acesteia era năpădit de tufişuri care nu permiteau să se vadă nimic în interior. Iar trestia scundă de pe lac împiedica orice apreciere a întinderii acestui petic de pământ.

– Pe timpul zilei nu vom putea ajunge nevăzuţi acolo, a fost de părere Petre.

– Dar când se va lăsa întunericul, atunci...

Şi George s-a uitat la ceas.

– Nu va mai dura mult.

– Vrei să... ?

– Fireşte, mai stai la îndoială? Vom căuta o ascunzătoare bună unde să ne poată aştepta camarazii până la înapoierea noastră.

Şi George s-a întors spre Baga:

– Cunoşti vreun loc unde să ne putem ascunde?

Baga a confirmat din cap şi i-a condus pe aventurieri înapoi, spre interiorul junglei. În timp ce oamenii s-au apucat să mănânce, Petre a stabilit străjile pentru noapte. Toţi şi-au ocupat locurile cât mai în linişte cu putinţă, deoarece era posibil ca oamenii lui Manto să hoinărească prin regiune. Barth se aşezase lângă George şi alegea fără chef un pesmet.

– Ce se întâmplă, căpitane Barth? Ai o înfăţişare de parcă te-ai săturat de viaţă.

Barth a încercat să shiţeze un râs chinuit:

– N-am nimic, domnule Farrow. Nu vă îngrijorați de chipul meu.

– Cu toate acestea față de tatăl meu te-ai arătat destul de pesimist.

– A fost o prostie din partea mea. Când cineva îmbătrâneşte, atunci are înclinații spre presimțiri mohorâte.

– Dumneata te socoteşti deja bătrân? a protestat George. Încă nu prea se observă aceasta.

– Am trecut de cincizeci de ani, domnule Farrow.

Şi căpitanul făcu un semn a lehamite cu mâna.

– Îți urez mulți înainte, căpitane Barth. George n-a mai vrut să-l iscodească pe om, cu toate că ştia că acesta era cuprins de o deprimare subită, cu atât mai mult cu cât, în ultimele zile şi săptămâni, fusese bine dispus.

George se rezemase de un copac şi îşi închisese ochii. Vroia să se destindă câteva minute înainte de a porni în incursiunea pe care şi-o propusese. În acest timp auzea, ca printr-o perdea, discuția reținută a camarazilor. Apoi s-a lăsat dintr-o dată noaptea şi conversațiile au încetat. George s-a ridicat şi de îndată a fost în picioare şi Petre. Barth li s-a alăturat şi el.

– Vrei cumva să vii cu noi? – l-a întrebat George.

– E de la sine înțeles, sunt în stare, nu m-am hodorogit cu totul încă.

– Şi cine ne va asigura retragerea?

Barth a mormăit încurcat:

– Nu m-am gândit la aceasta.

– Vom avea nevoie de un om de nădejde pe care să ne bizuim dacă ni se vor încurca ițele.

– Vă puteți baza pe mine.

– Atunci e bine, căpitane Barth.

Şi George i-a întins mâna.

– Dacă apare ceva grav, va trebui să te duci la submarin.

– Ce ai de gând? l-ai făgăduit totuşi tatălui dumnitale că...

– E numai o recunoaştere, l-a întrerupt tânărul. Haide, Petre, a venit vremea.

Cei doi prieteni s-au strecurat unul după altul prin desiş şi s-au oprit lamarginea lacului.

– E de-a dreptul romantic aici, a şoptit Petre. Luna luminează uşoarele unduiri ale apei, ce clipesc scânteietor în noapte...

George nu-şi credea urechilor auzind spusele uriaşului.

– O adiere mai răcoroasă ar alunga arşiţa zilei, l-a corectat tânărul.

– Cântă greierii în tufişuri şi fluturii de noapte fâlfâie...

– Spune odată, dragul meu, este ceva ce nu îţi convine?

Petre a scuturat nemulţumit din cap:

– Nu-i prea multă nevoie să mă iei peste picior. Încă n-am ajuns pe insula asta...

– Cu drăgălaşii ei vânători de capete, şi George a făcut un efort ca să-şi reţină râsul. Îmi imaginez că cineva de dincolo ne va întâmpina cu imnuri şi încă cu câte altele.

Petre a mormăit ceva de neînţeles. Fără a rosti vreun cuvânt, el s-a uitat în jur şi a păşit pe marginea lacului, unde umbra pădurii seculare se întindea până la insulă. Acolo, el şi-a dat drumul în apă şi George l-a urmat.

La mal, lacul era puţin adânc, astfel că apa le ajungea celor doi prieteni numai până la şold. Solul de la fund era alunecos şi acoperit cu plante acvatice, ce le încurcau picioarele.

Petre mergea înaintea lui George şi deodată a dispărut din vedere. Tânărul a rămas pe loc speriat şi s-a lăsat în jos. Dar chiar atunci pe suprafaţa lacului s-a ivit capul uriaşului.

– Atenţie, aici e o adâncitură!

– Mi-am dat seama şi eu, i-a şoptit prietenul său. De acum voi fi mai prevăzător.

Ştia totuşi că depresiunile nu se vor sfârşi şi deodată simţi că îi fuge şi lui pământul de sub picioare şi apa i-a trecut de creştetul capului. Când a ajuns din nou la

suprafață a văzut figura lui Petre rânjind răutăcios.

– Să ne luăm speranța că vom scăpa de aici într-o săptămână, Petre.

Uriașul a devenit serios:

– Ai dreptate, George, am procedat cu uşurință.

După strădanii îndelungate și mișcări bine calculate, uriașul a ajuns cel dintâi la insulă. Aici nu se auzea nici un fel de zgomot. Curând cei doi prieteni s-au văzut împreună pe țărm și nimic nu arăta că în hățișul sălbatic din apropiere ar fi pitit vreun băştinaş.

Urmat de aproape de George, Petre a trecut primul de perdeaua de trestii. Locul pare să fie curat, a şoptit el după câteva minute. Am să înaintez mai departe.

Uriașul a mai înaintat și simțind pământul tot mai solid sub picioare, și-a găsit adăpost sub acoperișul de crăci al unui copac. George a răzbit și el până lângă acesta, s-a apropiat înspre urechea uriașului şoptind:

– Mi se pare că văd acolo în față o licărire luminoasă.

Petre a confirmat din cap:

– Tocmai vroiam să te fac atent la asta.

George s-a ridicat și s-a strecurat în direcția aceea printre două tufișuri. După câțiva pași a dat peste o potecă îngustă. Tânărul a aşteptat până ce l-a ajuns Petre și i-a arătat acestuia cărarea. Uriașul a făcut semn că a înțeles şi că George a pornit hotărât mai departe, cu cea mai mare precauție .

S-au scurs doar câteva minute şi tânărul s-a oprit.

Prin stufăriș desluşea lumina unui foc. Cei doi s-au înfins iute la pământ și au înaintat târâș înainte, până ce au descoperit un loc de unde puteau îmbrățișa cu privirea totul în fața lor. Celor doi camarazi li s-a înfățișat o priveliște de necrezut. Printre niște colibe mici, dar bine construite, pâlpâia un foc slab, alimentat cu lemne. În jurul acestuia şedeau mai mulți vânători de capete, iar printre ei se afla nimeni altul decât Morton!

Misionarul le vorbea zelos oamenilor, fiind întrerupt uneori poate pentru lămuriri. El conducea în realitate discuția, dar din păcate George nu înțelegea nimic. Totuși,

din gesturi se putea desluşi limpede că pastorul încerca să le explice credinţa creştină.

George şi cu Petre au rămas încremeniţi şi judecând după chipurile sălbaticilor, ei şi-audat seama că vorbele lui Morton îi impresiona pe ascultători. Deodată, de la celălalt capăt al insulei a răsunat foarte clar un strigăt. Vânătorii de capete au sărit în sus şi feţele lor au căpătat o expresie de îngrijorare. Câţiva băştinaşi s-au îndepărtat în grabă, în timp ce alţii, împreună cu Morton, s-au refugiat în coliba cea mai apropiată de Petre şi George.

După câtăva vreme, s-au ivit peste douăzeci de vânători de capete care s-au lăsat jos lângă foc. Atrăgea îndeosebi atenţia un războinic care îi întrecea pe toţi ceilalţi prin înălţimea şi robusteţea lui. Cu siguranţă că acesta era chiar căpetenia Manto.

Vânătorul de capete a luat loc în tăcere. Curând în cercul luminos al focului a intrat un personaj straniu. Acesta purta un ornament ciudat pe cap, iar faţa îi era vopsită cu galben şi roşu. De grumaz îi atârnau fel de fel de oase şi rădăcini, precum şi sculpturi de forme neobişnuite, acestea având desigur destinaţia să-i alunge pe demoni.

George l-a atins cu mâna pe Petre şi i l-a arătat pe ultimul sosit. Uriaşul i-a înţeles semnul: omul acesta era cel mai primejdios duşman al pastorului şi asta i se citea îndeosebi în privire.

Războinicii s-au tras timizi înapoi când vrăjitorul a apărut la lumină. Numai Manto a rămas liniştit la locul său, deşi se vedea bine că nu se simţea în largul lui.

Vrăjitorul a păşit încet spre foc şi a aruncat ceva peste flăcări, care au scăpărat scântei galbene. Au răsunat strigăte de spaimă.

– E un mare excroc acest vrăjitor, a murmurat George, dându-şi numaidecât seama despre ce e vorba. Este doar sare curată!

I-a făcut iarăşi semn lui Petre; îi încolţise dintr-o dată în minte o idee:

– Petre, stai aici culcat, eu o să mă reîntorc curând.

Înainte ca uriaşul să mai apuce să răspundă ceva,

tânărul a şi dispărut înghiţit de întuneric.

Între timp şamanul a mai prezentat şi alte trucuri destul de simple ca să fie descoperite, însă în sufletele naive ale băştinaşilor lăsau urme puternice. Mişcările vraciului deveneau tot mai ritmice, mereu mai sălbatice, acesta învârtindu-se în jurul focului tot mai furtunos.

Deodată, s-a oprit în loc şi a pronunţat ceva cu glas foarte strident. Imediat mai mulţi războinici au dat năvală în coliba în care se afla Morton. Aceştia n-au zăbovit mult şi au ieşit cu misionarul.

În aceeaşi clipă, lângă Petre s-a strecurat cineva. Uriaşul a tresărit puternic, dar şi-a revenit când l-a recunoscut pe George, care tocmai se înapoiase.

– Totuşi, unde ai fost?

George a pus un deget la gură şi a arătat spre vrăjitor, care stătea în picioare înaintea lui Morton şi îi arunca triumfător nişte cuvinte.

Misionarul îi răspundea liniştit şi dispreţuitor arătării schimonosite din faţa sa.

Şamanul s-a dat înapoi gesticulând aprig cu mâinile în jurul său, sub privirile nepăsătoare ale lui Morton.

– Omul are curaj, a şoptit Petre, în această situaţie ar putea chiar şi să râdă.

– Ce crezi că ar putea să i se întâmple?

– Ce mai încolo, până la urmă aici e o chestiune de viaţă şi de moarte, nu-ţi dai seama?

– Totuşi, Petre, în acest conflict vom avea parte de o surpriză.

– Şi ce...

George l-a întrerupt şi i-a atras atenţia printr-un gest, arătând ceva în faţă.

Şamanul a făcut iar să izbucnească scântei din foc. Stăpânit de trufie, el observa efectul produs asupra albului.

Pastorul Morton nu s-a lăsat impresionat. El a făcut un pas înainte, a ridicat mâna dreaptă şi a deschis pumnul. Din foc s-a ridicat sus de tot o flacără care a orbit toate privirile. Vânătorii de capete au sărit în picioare răcnind, după cum a făcut-o şi vrăjitorul.

– Unu la zero pentru Morton, a rostit George satisfăcut.

– Cum a reuşit asta? – s-a grăbit Petre să întrebe.

George s-a căutat şi ascos un tub de cartuş.

– Pulberea este mult mai eficace decât sarea.

– I-ai dus-o dumneata lui Morton?

– Da, însă el nu a vrut să mă urmeze şi s-a hotărât să îl prindă în cursă pe vraci.

Morton a rostit un cuvânt cu voce răsunătoare. Pe feţele vânătorilor de capete se puteau vedea întipărite efectele variate ale întâmplării la care asistaseră. Manto îl privea fioros pe misionar, avându-l alături pe şaman. Privirea i se întuneca din ce în ce mai mult.

– Întrucât nu i-a mers bine, a şoptit Petre, ar trebui acum ca el să spună vreo minciună.

În timp ce o parte dintre sălbatici comentau favorabil "minunea", Manto a sărit în sus şi i-a aruncat în faţă lui Morton un cuvânt. Cu toate acestea misionarului nu i s-a clintit nici o trăsătură a feţii.

Atunci căpetenia şi-a smuls de la şold cuţitul său lat şi l-a învârtit ameninţător, pe ici şi pe dincolo, prin faţa lui Morton. George şi-a strâns pistolul, pândind fiecare mişcare a căpeteniei.

Deodată a ieşit din desiş şi a păşit înspre foc o siluetă leoarcă de sudoare, slobozind un strigăt răsunător.

George de abia s-a reţinut să nu sară în sus de uimire. În faţa lui, în piaţa satului, se afla fiul căpeteniei!

Totuşi, nu era cu putinţă, se gândea George, el nu avea cum să fie aici. Era posibil să se fi eliberat singur, ori îi dăduseră drumul războinicii lui Baga? Tânărul nu era în stare să dezlege această enigmă. Fiul căpeteniei a rostit câteva cuvinte poruncitoare şi imediat războinicii au stins focul şi peste tufişuri s-a aşternut întunericul.

George l-a atins pe Petre cu mâna. Cei doi prieteni pândeau la ceea ce se întâmplă în faţa lor. A răsunat din nou glasul fiului căpeteniei, apoi s-a auzit o lovitură înăbuşită şi un geamăt surd.

Tânărul şi-a încleştat degetele, fiind convins că Morton era cel doborât. În apropierea locului unde se aflau

adăpostiți cei doi prieteni, s-au auzit curând niște pași. Alunecând întocmai ca o pisică, cineva se apropia de ei. George s-a lăsat, sprijinindu-se pe genunchiul drept. De bună seamă că Petre strivise fără voie vreo creangă uscată. Deodată pașii s-au oprit. La o depărtare de numai câțiva metri înaintea celor doi stătea un om ascultând bănuitor în jur.

S-au scurs câteva minute grele și George simțind o atingere într-o parte, a tresărit puternic, dar și-a revenit când Petre apropiindu-se, i-a șoptit la ureche:

– George, individul e un pândar.

– Te-am înțeles, i-a răspuns tânărul la fel de încet.

– Să părăsim pe nesimțite locul, vino, va trebui acum să neinteresăm de soarta lui Morton.

Cei doi prieteni s-au târât centimetru cu centimetru. După vreo jumătate de oră de strădanii, au ajuns la coliba cea mai apropiată. Era întuneric beznă, luna se ascunsese după nori... George s-a tras lângă Petre și a șoptit:

– E o liniște suspectă...

Uriașul i-a pus mâna la gură. În clipa aceea a răsunat un strigăt pătrunzător. S-au auzit mai multe exclamații de spaimă și a răsunat o împușcătură.

George a vrut să sară, dar Petre l-a tras cu toată puterea îndărăt. Pe neașteptate chiar în fața lor o voce a dat o poruncă și alte câteva glasuri i-au răspuns. Pe platou părea că se găsesc mai mulți vânători de capete. Petre i-a făcut semn lui George să pornească, luându-i-o înainte. Ajuns lângă colibă, uriașul s-a izbit de un corp, pe care l-a doborât imediat și a intrat înăuntru, trăgându-l după sine pe omul leșinat. Tânărul a întârziat doar o secundă, apoi s-a luat după prietenul său în aceeași direcție.

– Părinte Morton, a șoptit Petre, răspunde-mi unde ești!

– Sunt aici, s-a auzit un geamăt slab.

Afundându-se din ce în ce mai mult în întunericul colibei, a vrut să vadă a cui e vocea, dar s-a împiedicat de ceva.

– Aici mai zace cineva, Petre, cu siguranță încă un prizonier.

– Acela-i un vânător de capete, stătea de pază în faţa colibei.

Prin intrarea colibei se strecura lumina focului aprins din nou. În sfârşit tânărul putea să se orienteze în jur. El l-a observat pe Petre îngenuncheat într-un colţ lângă Morton.

– E grav, Petre?

– A primit o lovitură zdravănă în cap, dar pare să meargă bine.

Uriaşul l-a ajutat pe misionar să se ridice.

– Ce s-a întâmplat de fapt acum? a întrebat Morton oftând.

– Probabil că a avut loc un atac asupra oamenilor noştri adăpostiţi în junglă, i-a răspuns George abia auzindu se.

Tânărul s-a grăbit spre ieşire şi dând uşor rogojina la o parte, a examinat cu privirea întregul platou. Mai încolo, în faţa sa stăteau în picioare cei cinci marinari, dar Barth şi cu Baga lipseau. I s-a urcat sângele în cap de necaz. Îi venea să răcnească nu alta. Barth nu era prezent, devenise oare o victimă a vânătorilor de capete?

– Dar cine o fi ţipat aşa?

– Nu ştiu, dintre camarazi nu pare să fi primit nimeni o rană serioasă, dar atenţie!

Cu o mişcare rapidă Petre l-a smucit pe tânăr înapoi. Tocmai văzuse cum şamanul se apropia de colibă.

Petre l-a rostogolit până mai încolo pe vânătorul de capete aflat fără cunoştinţă. Tocmai se ghemuise împreună cu George lângă perete, la adăpostul uriaşului scut multicolor al războinicului, când rogojina a fost smulsă şi vrăjitorul a păşit vertiginos înăuntru. El s-a îndreptat hotărât, cu paşi de felină, drept spre colţul unde era sprijinit de perete Morton având capul rănit. Acesta putea să vadă prea puţin prin întunecimea colibei. Şamanul i s-a adresat în silă prizonierului şi pastorul i-a răspuns cu reţinere. George şi cu Petre nu puteau înţelege nimic din discuţie, dar oricum au desluşit după ton că vrăjitorul îi cerea ceva misionarului, ceva pe care acesta nu era dispus să îl ofere. În orice caz, vocea acestuia devenea tot mai hotărâtă.

Supărat şi foarte nemulţumit de spusele misionarului, vraciul scrâşnea din dinţi. Petre s-a ridicat încet şi apropiindu-se neobservat, l-a apucat de gât cu mâinile lui puternice pe băştinaş şi l-a învârtit în jurul său. Acesta se holba la arătarea gigantică, la fantoma albă ivită aşa, deodată, din întuneric, cu o groază de nedescris în ochi. Din gură îi ieşeau nişte bâlbâieli de neânţeles.

Petre a înălţat pumnul şi l-a lovit pe om în creştetul capului şi şamanul s-a lăsat în genunchi. Uriaşul a intenţionat să îi mai dea un pumn, dar părintele Morton i-a reţinut braţul gata să cadă.

– Opreşte-te, opreşte-te! a strigat el îngrijorat. Loviturile au să-l ucidă pe acest om!

– Fii liniştit, l-a domolit Petre, te înştiinţez că de mult plănuiam asta.

Oricum, pentru şaman întâmplarea prin care trecuse îi era de ajuns. Deodată, printr-un salt rapid şi neaşteptat el a fost în picioare. A slobozit un răcnet turbat de mânie şi Petre a încercat să-l răstoarne, însă vrăjitorul a fost mai iute. Din trei sărituri a ieşit afară şi ţipând ascuţit, a stârnit alarma pe întreaga insulă...

Capitolul IV

Sfârşitul unui şarlatan

– Să vedem acum dacă vom trece cu bine şi peste asta! a mormăit Petre.

– Aş vrea totuşi, să-mi ierţi nechibzuinţa mea, s-a scuzat pastorul Morton.

– E în regulă, acum după ce l-am scăpat pe vrăjitor, numai putem face nimic. Priveşte acolo, ce furnicar s-a stârnit.

– Dar ce s-o fi întâmplat cu camarazii, Petre?

– Nu pot să-i mai văd. Probabil că au fost închişi într-o colibă de alături.

George a examinat încăperea în care se găseau. Aceasta era construită din material uşor, dar oferea totuşi o stavilă împotriva armelor primitive ale vânătorilor de capete.

– Dacă nu va fi cu putinţă să oprim aici un atac al sălbaticilor, atunci ne vom găsi un alt loc, a fost de părere tânărul.

– Într-adevăr e groaznic, a şoptit pastorul, aşadar, veţi trage?

– Fireşte, a mormăit Petre, iar dacă nu vom trage, atunci va trebui să o păţim...

– Nu puteţi să ochiţi în aşa fel încât numai să-i speriaţi?

– Acum avem de apărat propria noastră piele!

Petre a privit afară după care l-a chemat pe misionar cu un gest nervos :

– Te rog să vii încoace, dumneata cunoşti totuşi dialectul acestor băştinaşi.

Morton s-a apropiat încet la chemarea uriaşului.

– Acum e prea târziu, părinte Morton, cei doi băştinaşi ce puteau fi auziţi de aici s-au îndepărtat.

– Am să vorbesc cu războinicii, a spus Morton, trebuie totuşi găsită o cale pentru a împiedica o vărsare de sânge fără rost.

– Îndepărta-ţi-vă de la intrare, i-a avertizat George, vânătorii de capete au şi pornit!

George făcuse o deschizătură îngustă în peretele subţire şi a deschis fără să şovăiască focul asupra şuvoiului de sălbatici ce năvăleau spre colibă.

La rândul său şi Petre a scos capul afară şi a înţeles exact că viaţa tuturor era în joc. Dacă de această dată sălbaticii biruiau, în furia lor, cu siguranţă că aveau să-i ucidă pe toţi fără îndurare.

Împuşcăturile precise ale celor doi au rărit rândul atacatorilor şi sălbaticii s-au împrăştiat care încotro.

– Şi-au dat seama că nu o vor scoate la capăt în felul acesta, a fost de părere George.

– De aceea acum vom proceda cu siguranţă în alt mod, a spus Petre, introducând un nou încărcător în pistol. Pe măsură ce trece timpul va fi tot mai greu să rezistăm.

– Se poate, însă din partea lor nu prea văd semne îngrijorătoare...

– Aşa crezi tu? – şi Petre a tras aerul pe nas. Miroase a ars. Pot paria că în curând coliba noastră va fi cuprinsă de flăcări.

– Asta-i totuşi... într-adevăr, acum vom putea să-i observăm mai bine pe lumină.

– E o situţie neplăcută. Mă întreb cum voi mai scăpa de aici?

– Am să vorbesc cu vânătorii de capete, s-a oferit încă o dată pastorul. Eu ies afară.

– Vei fi întâmpinat de săgeţi chiar de la primul pas.

Şi George l-a prins pe misionar de mână.

– Rămâi aici, n-are nici un rost acest sacrificiu.

– Dar va trebui totuşi să ieşim. Ne aflăm cu toţii prinşi într-o capcană.

– Vom ajunge cu bine afară, părinte Morton. Priveşte, Petre este pe cale să o şi facă.

Coliba era plină cu un fum usturător şi uriaşul cerceta peretele din dos al acesteia, pe care începuse să se prelingă de pe acum o flacără subţire.

– De ce tocmai prin spate, unde s-a înteţit atât de

mult incendiul?

– Nu-ţi dai seama că focul a fost pus anume în dosul colibei, deoarece se doreşte a fi scoşi afară prin faţă. Sau poate că încercăm să părăsim coliba pe uşă? Aici în spate nu ne aşteaptă nimeni.

– Eşti foarte prudent, domnule Farrow, mi-am făcut un calcul greşit.

Petre s-a aruncat de mai multe ori cu întregul său corp înainte, până când, în cele din urmă, acesta a cedat şis-a prăbuşit cu zgomot. În acelaşi moment îl lovi în faţă un val de căldură şi bucăţi aprinse. Uriaşul şi-a adunat toate puterile şi a ţâşnit afară prin deschizătura făcută. Fumul des îl împiedica pe George şi pe pastor să mai vadă ceva.

– E vremea să o zbughieşti şi dumneata, părinte Morton, ca să ajungi nevăzut direct în desiş pe după colţul colibei.

Şi tânărul l-a împins pe misionar spre spărtură.

– Însă nu pot să te las singur, eu...

– Haide! Haide! Grăbeşte-te!

George aproape că l-a îmbrâncit, astfel încât acestuia nu i-a rămas altceva de făcut decât să sară prin spărtura din perete. Norii de fum îl sufocau, aşa că George a sărit imediat după el. Scânteile şi aşchiile aprinse îi pârjoleau părul de pe cap. Fumul îi împiedica vederea, orbindu-l. A iuţit paşii şi s-a lăsat de îndată ameţit la pământ. Însă înainte de a-şi putea da seama că nimerise într-o cursă, a primit o puternică lovitură de pumn şi a căzut într-o parte. O mână i-a astupat gura şi l-a împiedicat să scoată vreun strigăt.

George a dat din picioare încercând să se smucească, dar a fost în zadar. Prin faţa ochilor a scânteiat lama unui cuţit şi a fost târât lângă focul mocnit. La scurt timp după asta cineva l-a adus alături şi pe Petre.

Pe platoul aşezării au răsunat strigăte de bucurie când focul a fost aţâţat. Câţiva vânători de capete au încercat să stingă incendiul de la colibă, dar nu au izbutit.

Manto era aşezat aproape de foc când i-au fost aduşi George şi Petre. Şeful tribului i-a examinat pe cei doi prieteni, apoi i-a făcut un semn vrăjitorului. Şamanul

s-a apropiat cu o privire înverşunată. Ochii îi scânteiau de ură.

– Individul ne mănâncă din priviri, a spus Petre, trebuie să-i meargă cam prost.

– A suferit un eşec mare, Petre, şi încearcă acum să şi recapete prestigiul.

– Asta-i neplăcut pentru noi, mai ales pentru mine. În sfârşit am destulă tărie ca să îl înfrunt!

– Taci, a şuierat şamanul, nu vorbi decât atunci când îţi poruncesc!

– Nu ne poate porunci o sperietoare ca tine, şi încă una care vorbeşte, i-a întors-o uriaşul.

– Petre, l-a prevenit George, situaţia noastră nu este chiar aşa de bună.

– Mă voi reţine, George, dar când îl văd pe acest individ, sunt gata să plesnesc.

– Te sfătuiesc să taci şi să vedem ce se mai întâmplă.

Vrăjitorul se umfla în pene, arătându-se plin de importanţă.

– Acesta îşi dă din nou aere, a spus Petre, cu siguranţă că nu m-a înţeles încă.

– Linişte, a mârâit şamanul şi a păşit lângă uriaş.

– Fii atent, a strigat George către vraci, trage-te înapoi!

Acesta l-a privit mirat, dar s-a oprit.

– Retrage-te, a repetat tânărul avertismentul. Albul este şi el un vrăjitor foarte mare şi te poate temina pe loc.

Şamanul a izbucnit în râs:

– Cum poate fi un mare vrăjitor, el nu are nici un mijloc care să îl ajute.

– N-are nevoie de el, i-a explicat George, îi ştie numele. Numele acestuia îi dă puteri şi îl face de neatins.

– Trişorule, mârâia Petre între timp, netrebnicule şi şarlatanule!

Cele auzite păreau să nu-l facă chiar prea sigur pe vrăjitor şi din prevedere, a dat un pas înapoi. N-a părăsit însă câmpul de bătaie, altfel ar fi fost blamat întotdeauna de întregul trib.

Petre a găsit între timp o nouă stratagemă şi a început pe neaşteptate să-şi clatine capul încolo şi încoace. Aceasta l-a nedumerit pe vraci care a făcut un pas înapoi. George a rămas şi el surprins, de abia reţinându-şi râsul de naivitatea acestor oameni primitivi. Tot ceea ce nu înţelegeau, cum era de aşteptat, le tulbura în chip spectaculos încrederea. Un om, care era destinat să moară, îi făcea să fie cuprinşi de frică. Dacă el n-ar fi procedat aşa, atunci ar fi fost pierdut. Având această comportare, Petre l-a speriat pe vrăjitor. Când acest personaj intenţionează să îi păcălească pe consângenii lui de trib, aceştia socotesc că tot ceea ce li se spune sau li se cere porneşte de la o putere supranaturală.

În acea clipă căpetenia s-a ridicat şi păşind spre vrăjitor, a poruncit ceva cu voce răsunătoare. Dacă aş putea să înţeleg ce vorbeşte, aş fi cineva, a chibzuit George.

Vraciul s-a apropiat imediat de Petre. Chipul îi era asemănător cu o mască. L-a privit fix pe uriaş, apoi a mai făcut câtiva paşi înainte. George îl observa pe indigen cu atenţie şi şi-a dat seama neîntârziat că acesta era silit să ia o hotărâre supremă, dacă vroia să-şi menţină în continuare încrederea tribului său. Altfel, convingerea în puterea vraciului de a săvârşi vindecări şi miracole ar fi părut fără speranţă în viitor şi s-ar fi năruit.

Cam toate acestea au trecut prin mintea lui George. Un vrăjitor care dă greş nu mai are nici o nădejde. Aşadar, în caz contrar vraciul ar fi fost fără valoare, eliminat şi în acelaşi timp, i-ar fi făcut un mare serviciu pastorului Morton.

Şamanul a apucat în mână o secure de o formă ciudată şi balansându-şi încet capul, a început să danseze de pe un picior pe altul.

– Mişcările lui au un rost, a strigat Petre. Vraja sa e simplă, cine îi pune la îndoială puterea, trebuie să fie ucis!

Vrăjitorul nu i-a acordat însă atenţie şi a început să-l ocolească încet pe Petre. Uriaşul a rămas însă liniştit pe locul său şi nu lăsa să i se vadă nici o slăbiciune. Se afla chiar lângă George, care acum era prevenit.

Tânărul chibzuia febril cum să poată îndepărta

primejdia de moarte ce-l amenința pe protectorul său, dar nu-i trecea nimic prin minte. Pistoalele le fuseseră luate de sălbatici şi zăceau undeva pe jos. Tânărul îşi dădea seama că în orice clipă se putea dezlănțui infernul.

Deodată, şamanul ajungând foarte aproape, în spatele lui Petre, s-a aplecat spre el amenințător. George şi-a ridicat neliniştit capul şi uriaşul i-a înțeles gestul. Dacă ar năvăli amândoi dintr-o dată asupra unui asemenea om laş, a socotit el, această aventură ar fi însemnat un risc mare, dar şi o speranță de salvare.

Vraciul şi-a înălțat securea, şi-a încordat corpul pentru a lovi, însă a rămas dintr-o dată aşa ca împietrit.

Uriaşul aştepta un semn de la George, însă acesta nu mai venea. Tânărul îşi fixase o privire nedumerită în direcția în care se află vrăjitorul. Ce se întâmplase?

George a înțeles cel dintâi ce se petrecuse: el a văzut o săgeată subțire înfiptă între omoplații şamanului. Dar cine trăsese în el?

Vânătorii de capete s-au grăbit să se apropie, îmbulzindu-se în jurul vrăjitorului întins la pământ. În ochi li se citea groaza. Manto a rostit din nou cu voce tunătoare o poruncă către războinicii săi şi aceştia au ridicat corpul celui doborât.

George rămăsese pe locul său fără a fi băgat în seamă. Şi-a aruncat repede privirea în jur, dar nu se uita nimeni la el. Era cea mai bună ocazie de a fugi de acolo. Deja vroia să se furişeze într-o parte, când deodată pe umeri i s-a aşezat o mână.

– Rămâi, a spus un glas poruncitor.

Tânărul a privit chipul hotărât al căpeteniei.

– S-a terminat cu vrăjitorul, a mârâit mânios Manto. Un neputincios. Voi i-ați întins cursa! În aceeaşi clipă a izbucnit în desiş țipătul de moarte al unui om. George a tresărit puternic. Imediat s-a gândit la săgeata aceea ucigătoare şi la Baga. Era cu putință oare ca acesta să-şi găsească sfârşitul acum? A răsunat din nou un strigăt întrerupt subit, iar din altă parte a trosnit o împuşcătură. George s-a uitat nedumerit în preajmă şi chiar căpetenia Manto s-a înfiorat brusc.

Petre s-a apropiat încet:

– E Barth, a şoptit el lui George.

Şi adresându-se lui Manto, a spus mai tare:

– Suntem mulţi şi puternici şi vrem să te facem prietenul nostru.

Şeful s-a arătat foarte îndârjit şi a clătinat energic din cap:

– Manto n-are teamă, în colibă sunt prizonieri albi, Manto e puternic.

Petre şi-a încruntat privirea. În jur se află doar câţiva vânători de capete, s-a gândit el, oare putea să-l doboare pe Manto, să-i elibereze pe camarazi şi să fugă? Uriaşul a chibzuit timp de o secundă. Dar chiar atunci s-au reîntors ceilalţi vânători de capete ai lui Manto, aducându-l cu ei pe... Baga.

– Baga, trebuia mai bine să fi dat o raită până la submarin, a murmurat Petre. Acum nimeni de acolo nu ştie ce s-a întâmplat cu noi.

Vânătorii de capete l-au adus pe ajutorul pastorului până lângă cei doi camarazi. Băştinaşul se ţinea mândru, cu capul sus.

George s-a întors spre el:

– Avem parte de un mare ghinion, Baga, acum părintele Morton a scăpat, în schimb ai ajuns tu prizonier.

Chipul băştinaşului a rămas neînduplecat:

– Eu l-am ucis pe omul diavolului şi nu-mi mai este teamă defel!

În acest timp câţiva sălbatici s-au adresat căpeteniei, vorbindu-i cu însufleţire. Se vedea că Manto nu era impresionat de celeauzite.

– Ce vor aceşti indivizi? – a întrebat George.

– Ei sunt fraţii celor doi oameni pe care i-am ucis eu în desiş, a spus Baga liniştit, şi acum îmi cer capul.

– Manto pare să fie de acord cu asta, l-am văzut aprobând din cap.

– El şi-ar păstra bucuros capul meu pentru sine.

– Cu siguranţă că le-ar dori şi pe ale noastre, a adăugat Petre, asta l-ar satisface în întregime.

– Spune, Baga, şi George a păşit chiar în partea

unde se găseau cei doi băştinaşi răzbunători, te pot ucide chiar imediat?

– Da, domnule, nu mai este vreme pentru o petrecere triumfătoare.

În faţa lui Baga, foarte aproape de el, se proţăpea un vânător de capete gigantic. În mână ţinea o secure, pe care o răsucea jucăuş încolo şi încoace. Un al doilea vânător de capete stătea mai la o parte şi îi vorbea răstit lui Baga.

George şi-a lăsat în jos buza inferioară, fiind gata în orice clipă să intervină. Nu putea admite ca Baga să fie ucis pur şi simplu. I-a aruncat o scurtă privire lui Petre. La fel şi prietenul său era pregătit. Acesta stătea aplecat înainte, ceva mai în faţa vânătorului de capete cu securea. Tânărul cunoştea acesată poziţie. Dacă adversarul schiţa vreo mişcare, atunci uriaşul ar fi sărit cu cea mai mare promptitudine.

Cu toate acestea n-a fost nevoie să intervină. Deodată în văzduh a răsunat un strigăt înspăimântat. Baga a luat-o la fugă urmărit de privirile lui George şi Petre şi s-a oprit mut de emoţie la marginea desişului.

Spre el venea agale pastorul Morton.

Capitolul V

Salvare scump plătită

– O asemenea cutezanță e de necrezut! s-a mirat George.

Baga s-a grăbit spre pastorul Morton şi s-a înclinat în fața acestuia. Încurcat, vânătorul de capete cu securea nu mai ştia ce să facă. Pe fața lui se citea că îi era teamă de Morton.

Misionarul le-a explicat celor doi camarazi îndată ce s-a apropiat:

– Am aflat că se intenționa ca Baga să fie ucis şi de aceea am revenit

– Credeam că acum erai la submarin, i-a întors-o George supărat.

– Nu puteam, totuşi, să vă las singuri.

– Părinte Morton, şi George a respirat adânc, acum suntem cu toții prizonieri, însă dacă ai fi făcut de îndată un drum până la tatăl meu, poate chiar în ultima clipă am fi fost până la ultimul din noi eliberați.

– Eu nu sunt un luptător, domnule Farrow, şi gândesc în alt fel. Îmi este nesuferită orice violență. Dacă pe aceşti oameni de aici i-aş putea aduce în acest timp pe calea credinței, atunci n-ar fi nevoie de constrângere. Forța nu convinge, pe când pilda mea aduce supunere şi umilință. Nu voi îngădui ca cineva să-l omoare pe Baga, atunci ar trebui ca mai întâi să fiu eu însumi ucis.

Pastorul a păşit spre Manto şi a rămas lângă el. Apoi a început să vorbească, în timp ce Baga s-a alăturat celor doi camarazi, cu care a deschis la rândul său odiscuție.

– Manto, nu vreau să curgă iarăşi sânge, a spus Morton. Nu-i mai bine să fim prieteni?

– Tu îmi eşti dușman, omule alb, din rândul acelora în care nu găsim nici un prieten.

– Pentru ce te gândeşti întotdeauna numai la moarte? Nu este mai frumos dacă ai putea trăi liber, fără

teamă, fără a fi nevoit să te fereşti mereu ca din spatele celui mai apropiat tufiş să nu te pândească moartea?

Manto a strâmbat din nas:

– Eu nu tremur în faţa nimănui, altora le e teamă de mine.

– Te socoteşti aşadar de neatins?

– Cine ar putea să-mi facă ceva? Aici se face numai ce îngădui eu.

– Gândeşte-te la Ugo, la vrăjitor, chiar şi el a putut să moară.

– Ce înseamnă un slujitor al spiritelor faţă de un şef ca mine? Eu sunt Manto şi stăpânesc vreo câţiva prizonieri albi, care trib mai are aşa ceva?

– Eşti trufaş, Manto. Te avertizez că există o forţă mai puternică decât tine, care l-a judecat şi pedepsit până şi pe vraci.

– Ugo a murit, el a fost un om ca toţi ceilalţi.

– Şi cu toate acestea, tu te temeai de el.

Căpetenia a întârziat cu răspunsul:

– Trebuia să o fac pentru că aveam nevoie de Ugo pentru palnurile mele. Şi acum mi le-am împlinit.

Morton aridicat disperat ambele braţe în sus:

– Manto, îţi atrag atenţia că nelegiuirea te va nimici.

Căpetenia s-a ridicat în întreaga sa măreţie impunătoare:

– De ce mă ameninţi cu lucruri care nu există? Eu nu văd pe nimeni care să mă poată pedepsi. Dacă te omor acum, cine m-ar împiedica să o fac? Strig-o atunci pe puterea aceea ca să te ajute.

Manto şi-a scos deodată un cuţit lung şi l-a ridicat sus, deasupra capului. George a vrut să se repeadă asupra căpeteniei. Petre s-a dat puţin la o parte ca să-i deschidă calea printre doi vânători de capete. La rândul său, Baga s-a ghemuit gata să sară. Totuşi a intervenit ceva neaştepatat. Chiar înainte ca mâna lui Manto să poată cădea, din desiş a răsunat o împuşcătură, una singură. Manto a scăpat un ţipăt şi cuţitul i-a căzut din pumn. El şi-a lăsat braţul în jos şi a privit holbat la mâna

străpunsă. În ochii se citea spaimă şi nedumerire.

Atunci s-a auzit din locul de unde pornise împuşcătura un strigăt.

– Barth, a spus cu voce joasă uriaşul şi George a confirmat clătinând afirmativ din cap.

Vânătorii de capete stăteau încremeniţi pe locurile lor şi se uitau speriaţi la căpetenie. Totuşi deodată feţele lor au luat o expresie ameninţătoare. Deja privirile au început să se fixeze asupra albilor de lângă foc. Barth a înţeles primejdia şi pistolul său a fulgerat de patru, cinci ori şi la fiecare împuşcătură îi zbura câte unui vânător de capete arma din mână. Atunci Morton a strigat ceva, cât a putut spre sălbatici şi i-au răspuns răcnete de groază. George s-a grăbit să ajungă lângă Baga, ca să afle ce se întâmplă.

– Ce le spune?

– Le cere să fugă cât mai repede.

Baga a urlat şi el nişte cuvinte, ca ieşit din minţi, spunându-le vânătorilor de capete să-şi caute adăpost. Orbiţi de teamă, aceştia au străbătut desişul, apoi s-a auzit cum corpurile lor plonjeau în apă.

George şi cu Petre se uitau după ei, apoi au prins să râdă în hohote răsunătoare. Barth a ieşit afară din desiş şi a început să râdă împreună cu ei. Chiar şi pastorul Morton nu s a putut reţine şi s-a alăturat veseliei generale.

– Ce le-ai strigat sălbaticilor în realitate? a vrut să afle George.

– Acum vă va lovi o pedeapsă ucigătoare, l-a lămurit Morton şi fireşte că nu mi-am închipuit că vorbele mele vor avea un asemenea efect.

– De asta se face vinovat şi Baga, care le-a strigat să fugă. Şi acum îi vom elibera pe cei cinci marinari ai noştri.

Bucuria prizonierilor a fost mare. Ei nu putuseră să şi dea seama de mersul evenimentelor, de vreme ce fuseseră legaţi şi închişi în colibă. Apoi au pornit cu toţii spre drumul de întoarcere spre misiune. Oamenii se grăbeau prin junglă, cu lămpile de buzunar aprinse şi

pistoalele în mâini, cu piedicile de siguranță trase. Baga călăuzea coloana, deoarece fără ajutorul băştinaşului ar fi pierdut cu mult direcția. Totuşi, la un moment dat, băştinaşul s-a oprit pe neaşteptate. El s-a întors spre Morton, care păşea în urma lui George, la coadă:

– Părinte, nu mai cunosc regiunea asta.

– Asta-i rău, George a răsuflat adânc. Ştii cel puțin în ce direcție se află marea?

Baga a ridicat din umeri:

– Cerul e acoperit de nori şi nu se prea văd stelele. Dacă va sufla vântul, atunci îmi voi da seama.

– De obicei Baga este o călăuză sigură, a intervenit Morton şi până acum niciodată nu s-a rătăcit.

– Întrucât nu ne poate ajuta acum, va trebui să ne continuăm drumul până vom da de vreun luminiş. Haide, Baga, ne vom descurca cumva.

Oamenii şi-au reluat marşul lanoroc şi într-adevăr, au ajuns îndată într-o rarişte. Petre a clătinat din cap când a privit la stele:

– Cu ceva stăruință, vom reuşi cu ajutorul lor să dibuim polul nord.

– Dar atunci Baga va trebui să înghețe, a zâmbit George pe sub mustață. Domnii mei, poftiți pe direcția o sută douăzeci de grade!

– De acord cu asta, s-a pronunțat Petre, mai ales că, după părerea mea, suntem destul de departe de pol.

Camarazii s-au avântat la întâmplare pe noua direcție şi şi-au reluat mersul cu hotărâre.

Un marş nocturn este cu totul ceva aparte şi cere eforturi supraomeneşti. George era obosit, dar şitorturat de gânduri negre, însă nu din pricină că se confruntase cu acel vrăjitor atât de ciudat, ci pentru simplul fapt că se afla pe o insulă locuită de nişte oameni atât de cruzi şi de barbari. De aceea se impunea să fie şi pe mai departe vigilent.

În sfârşit, camarazii au ajuns la mare. Dar țărmul nu era neted şi accesibil ca cel din fața bungalow-ului lui Morton. Dimpotrivă, aici stâncile se ridicau drept în sus din mare şi o parte din ele se îngrămădeau haotic, răsturnate

pe plaja îngustă.

– Cunosc acest ţărm, i-a informat pastorul. Avem de parcurs încă o cale lungă până la misiune.

– Atunci să-i dăm drumul înainte, după ce ne vom mai odihni puţin, deoarece mersul prin desiş a fost extrem de anevoios.

– Asta mi se pare corect, domnule Barth, s-a declarat de acord George, bucuros de propunere, deoarece şi pe el îl cam dureau picioarele.

Aşadar, aventurierii s-au instalat la marginea stâncilor doborâte. Sub ei, la o adâncime de vreo zece metri, marea se izbea de stâncile prăpăstioase ale falezei. Vuietul monoton al talazurilor îl îndemna să adoarmă.

– Cât de mult doriţi să rămâneţi aici? a întrebat George.

– O jumătate de oră, s-a grăbit să-şi dea părerea Petre.

Tânărul a confirmat energic din cap şi a închis ochii. Era timp de ajuns pentru a-şi recăpăta puterile. Apoi s-a lăsat jos ca să aţipească puţin. L-a dezmeticit o atingere uşoară pe umeri şi de îndată s-a trezit de-a binelea. A deschis încet ochii şi l-a văzut pe Petre întins alături de el. Prietenul său i-a arătat un loc unde, la o depărtare de vreo treizeci de metri, erau îngrămădite nişte pietroaie:

– Acolo este cineva.

George şi-a încordat privirea dar nu a putut desluşi nimic.

– Ai observat demult asta?

– De acum cinci minute.

Tânărul a privit îngrijorat la ceas:

– Am dormit totuşi peste două ore.

– Nu-mi dau seama, domnule George. Ceilalţi mai dorm încă, chiar şi Baga.

– Dar Bath este treaz?

– Da, dar nu mi se pare tocmai în toane bune. Umblă nervos şi mormăie de unul singur nişte vorbe de neînţeles.

– O fi bolnav. Să-l mai întreb o dată, Petre?

– Mai târziu, domnule George, acum trebuie să supraveghem locul acela.

– Dar, totuşi, ce ai văzut?

– Chipul unui vânător de capete. Acesta privea încoace, înspre noi.

– Să fie oare şi alţii?

– Poate fi numai o presupusă figură produsă de lumina lunii, dar stai, ce face acolo Barth?

– Şade, hai să-l deranjăm puţin.

– Hallo, căpitane Barth, l-a strigat Petre şi ridicându-se, a păşit spre englez, care privea în gol... Unde te uiţi, căpitane?

Barth şi-a întors capul:

– Am o durere de cap de nesuportat.

– Eu mă gândeam la altceva, de vreme ce priveşti atât de insistent înainte.

– Lasă-mă doar puţin, s-a scuzat insistent Barth, sunt cam obosit. Am să încerc o scurtă plimbare. Asta îmi va face bine.

– Desigur, dar să fii atent să nu părăseşti locul, noi te vom urmări cu privirea.

– E cumva iarăşi vorba de vânătorii de capete? Indivizii aceştia au păţit-o însă nu de ajuns. Deşi au ispăşit-o, se pare că o iau iarăşi de la capăt.

Petre l-a tras pe englez iute la pământ. Mai târziu el a văzut o gaură provocată de o săgeată în interiorul bluzei lui Barth. În aceeaşi clipă a trosnit pistolul lui George şi printre stânci a răsunat un ţipăt.

– L-ai observat? – a întrebat uriaşul.

– Da, însă în altă parte, nu acolo unde ai spus. Probabil că l-am lovit în umăr.

– Atunci e o ocazie favorabilă şi Barth a făcut un salt, năpustindu-se spre stânci...

Petre şi cu George au luat-o la goană după el însă nu au putut să îl ajungă şi Barth a dispărut după primul bloc de stâncă.

– Aşteaptă, ticălosule, s-a auzit răcnetul lui Barth, după care a răsunat un strigăt reţinut.

Ajunşi la stâncă, George şi Petre au cotit şi ei după

ea. Deodată prin fața lor a zbughit o siluetă întunecată. George s-a aruncat asupra fugarului fără să şovăie şi l-a apucat pe băştinaş cu mâna de umăr. Acesta şi-a pierdut echilibrul, a căzut la pământ şi s-a rostogolit pe o parte.

– L-ai prins? a strigat Barth, reîntorcându-se în fugă.

– Da, zace aici, a răspuns tânărul, dar fii atent cu el, Mister Barth. Englezul a pornit spre sălbatic însă înainte de a ajunge, acesta s-a ridicat şi a sărit într-o parte. Dar în acea clipă s-a ivit un om, un om, un nou adversar. Din fericire, cel ce se apropia era Baga, gata să intervină şi el în luptă.

– Ridică-te, a strigat Petre, uitând că băştinaşul nu avea cum să-l înţeleagă.

În clipa aceea George l-a recunoscut pe războinic.

– Acesta-i fiul căpeteniei Manto!

– Atenţie, George, vrea să sară în mare!

– Nu-i ajută la nimic, Petre, sunt doar atâtea stânci în apă! Şi dacă va încerca îl voi opri.

Totuşi, avertismentul a fost prea târziu. Vânătorul de capete l-a ocolit pe tânăr printr-o mişcare bruscă, dar şi-a pierdut echilibrul şi s-a rostogolit în gol, spre stâncile de pe ţărm.

– Nu-l mai putem ajuta, şi George s-a aplecat şi a privit în jos, spre mare. O clipă, iată, se vede ceva.

– Într-adevăr, el este, a confirmat Barth, înclinându-se şi el ceva mai mult, e întins pe muchia îngustă a unei stânci, dar din fericire nu a ajuns până jos.

– Trebuie să-l salvăm numaidecât, însă cum?

– Am să mă cobor eu agăţându-mă de stânci.

– Dumneata, mai primejdios decât asta nu poate fi nimic, Mister Barth. Stânca este foarte netedă, şi în afară de asta extrem de alunecoasă.

– Vreţi oare să-l lăsăm să zacă acolo în plata Domnului? Poate că e posibil să mai fie salvat.

– Firește că vom încerca cu toţii să-l scăpăm. Pentru această treabă avem nevoie de o frânghie.

– Înainte de toate ne trebuie un om care să-i dea

fără întârziere ajutor, a ţinut-o pe a lui Barth. Eu cobor!

– Cred că e necesară foarte multă prudenţă, a intervenit uriaşul, deoarece există pericol de alunecare şi prăbuşire. Oricum, cineva trebuie să se hotărască.

George a clătinat din cap, nu putea să-i schimbe hotărârea englezului, aşa că s-a întors spre uriaş:

– Ne vom folosi de o frânghie lungă de pe submarin. Cred că Baga dacă s-ar grăbi ar putea să o aducă în scurt timp.

– Asta aşa e, îi voi spune chiar eu.

În timp ce Petre îi explica băştinaşului ce i se cerea, George îi informa pe camarazi, care se treziseră şi ei, despre nefericita întâmplare ce avusese loc. Nu-l scăpa însă din ochi pe Barth, observând cum englezul păşea încolo şi încoace chiar pe muchia stâncii prăpăstioase.

Petre s-a apropiat de Barth:

– Aşteaptă, totuşi, stânca este aici foarte alunecoasă.

– Nu pot suporta să ştiu că acolo jos zace un om care are nevoie de ajutorul nostru. Stai, ai auzit?

– N-am auzit nimic.

– A gemut. Am înţeles chiar destul de desluşit.

– Cu toate acestea nu am auzit nimic, căpitane Barth. Mai aşteaptă, vom încerca să ne unuim toate forţele ce ne stau la îndemână.

– Se mişcă, a strigat Barth, iar foarte tulburat. Dacă va continua atunci se va prăbuşi, şi s-a terminat cu el.

Şi fără să-l poată reţine uriaşul, el a început să coboare. Câţiva oameni îl luminau deja de sus cu lanternele, urmărind cu răsuflarea tăiată drumul urmat de englez.

George a vrut să-şi dea drumul după el, dar Petre l-a oprit din toate puterile:

– N-are nici un rost, George. Ce folos ar fi dacă ai să ajungi la băştinaş, fără nici o posibilitate de a-l ajuta.

– Dar Barth este mult mai neajutorat decât noi. Aşadar, ce va face el de unul singur?

Petre a ridicat din umeri:

– Asta nu o ştiu. Nu-i chiar atât de neputincios încât să moară din asta.

Oricum ar fi, nu pot trece atât de uşor peste asta, Petre. Dar ia stai, de ce ne-o fi urmărit fiul lui Manto?

– Cu siguranţă că a intenţionat să e răzbune pentru rănirea tatălui său.

– Hallo, părinte Morton, strigă-l pe băştinaş şi spune-i să rămână acolo nemişcat, a ajuns de jos glasul lui Barth. Spune-i că nu merg să-l ucid, ci să-l ajut.

Morton s-a aplecat înainte şi a transmis spusele lui Barth. I-a răspuns o exclamaţie de mirare şi părintele a repetat cuvintele englezului. Vânătorul de capete a rămas liniştit pe locul său. De bună seamă că înţelegea că orice mişcare nechibzuită l-ar pierde.

Barth a coborât tot mai jos şi îl despărţeau numai vreo doi metri de cel căzut.

– Aproape că a ajuns, a murmurat George, însă i se cere foarte multă atenţie.

– Nu l-am subestimat niciodată pe Barth, a afirmat Petre, putem fi mândri cu un asemenea tovarăş.

– Iată, că a ajuns chiar lângă băştinaş, va avea oare loc unde să stea?

George a observat că englezul se găsea, în sfârşit, exact la locul unde trebuia. Picioarele lui Barth se sprijineau pe numai zece centimetri din muchea stâncii şi se proptea de peretele stâncos ca să nu cadă. Sălbaticul a arătat spre mâna sa stângă. Barth a confirmat din cap, înţelegând că rănitul avea braţul rupt. Printr-un semn l-a făcut pe om să priceapă că trebuie să se ridice.

Era o treabă grea şi periculoasă, iar Barth a fost nevoit să-şi adune toate puterile pentru a ajunge până la el. Acum cei doi oameni se aflau alături, într-o oarecare siguranţă.

Englezul şi-a scos pumnalul, iar sălbaticul l-a privit cu spaimă. Dar albul i-a făcut un semn râzând.

– Vreau să te ajut, i-a vorbit el liniştitor indigenului. Haide, dă-mi braţul ca să-l pansez.

Barth i-a întins pumnalul pe antebraţul fracturat scoţându-şi batista, a înfăşurat-o cu băgare de seamă pe

locul rupturii. Acum mâna îi era cât de cât protejată, astfel încât o mişcare neprevăzută să nu îi provoace dureri prea mari.

– Hallo, Mister Bart, a strigat George de sus, putem să facem ceva pentru dumnata?

– În momentul de faţă nimic.

– Pot să cobor jos la voi?

– Nu mai ai loc aici, n-are sens, mulţumesc mult.

Aventurierii hotărâseră ca mereu doi dintre ei să lumineze spaţiul până jos cu lămpile de buzunar, pentru ca Barth să poată vedea. Înainte de toate era nevoie ca ei să-şi concentreze întreaga atenţie asupra a ceea ce se întâmpla cu cei doi. Oricum Barth şi cu vânătorul de capete aşteptau pe locul unde se găseau şi nu riscau să facă nici o mişcare, deşi celor doi nu le rămânea de urcat decât vreo cinci metri până sus. O cădere de la înălţimea aceea ar fi însemnat cu siguranţă moartea...

***

Timpul trecea încet. Barth simţea cum îl copleşea oboseala. Îşi ţinea cu greu ochii deschişi, privind ţintă înspre marea presărată cu stânci ascuţite. A încercat să-şi alunge gândurile negre; acum, aici în Malaita, se afla împreună cu un vânător de capete, oricând în primejdie să se prăbuşească peste stânci. Era o situaţie ciudată. Cu puţin înainte duşmani, acum hotărâţi să se ajute reciproc. Şi deşi alături unul de altul nu puteau nici măcar să se înţeleagă între ei.

Pe măsură ce gândurile îl părăseau îl lăsau treptat şi puterile. Deodată a tresărit din toată fiinţa şi era cât pe ce să se răstoarne. Numai mişcarea rapidă a băştinaşului, care l-a apucat cu mâna validă, i-a împiedicat căderea în ultima secundă.

Atunci englezul a fost auzit vorbindu-i. El îipovestea despre patria sa. Sălbaticul îl asculta atent. Ce-i drept nu înţelegea nici un cuvânt, dar vocea gravă a lui Barth avea pentru el ceva încurajator.

Au trecut aşa patru ore de aşteptare dureroasă.

Apoi s-a crăpat de ziuă şi s-a făcut dimineaţă. Curând după asta a apărut în sfârşit şi Baga. Cu ela venit căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi cinci marinari. Aceştia duceau destulă frânghie pentru salvarea celor doi. S-a dat drumul imediat unei funii, la capătul căreia era prins un fel de scaun pentru şezut.

Cuprins de bucurie, Barth a făcut un semn cu mâna spre cei de sus şi a strigat:

– A durat destul de mult!

– N-a mers chiar aşa de repede,i-a răspuns căpitanul Farrow, ca să te scăpăm din situaţia dumnitale atât de neplăcută şi de prelungită.

Cum era de aşteptat, Barth l-a ajutat mai întâi pe vânătorul de capete să ia loc pe instalaţia improvizată. Apoi a cerut ca omul să fie ridicat şi acesta a ajuns sus fără nici un incident. Doctorul l-a luat imediat în primire. Băştinaşul nu s a opus să fie bandajat şi arămas în continuare pe loc, nedând semne de îngrijorare după ce doctorul şi-a terminat treaba.

Între timp a fost lăsată în jos frânghia pentru Barth.

– Cu băgare de seamă şi încetişor, Mister Barth, i-a strigat George, vrem să te avem iarăşi sus, sănătos printre noi.

Barth afăcut semn să fie mai aproape de el funia, ca să-l poată prinde capătul acesteia, cu locul de aşezat. În cele din urmă aapucat-o şi a aruncat un picior peste fragmentul de lemn ce ţinea loc de scaun, pentru a se aşeza pe el. Când a vrut să-l treacă şi pe celălalt picior, s-a agăţat de frânghie cu tocul încălţămintei. Scaunul a fugit înainte şi cu mâinile întinse în gol, el s-a dat instinctiv înapoi, pierzându-şi echilibrul. Barth n-a mai avut pe ce să se sprijine şi s-a prăvălit în adâncul de sub el.

George a rămas ca împietrit secunde lungi, apoi a răcnit îngrozitor marinarilor ce ţineau frânghia:

– Opriti-l! Şi fără să şovăie o clipă, a apucat odgonul şi s-a lăsat pe el în jos. Marinarii i-au dat drumul încetişor, până ce tânărul a ajuns la Barth. Englezul zăcea pe o parte pe una din stâncile din mare. El l-a privit pe

George cu ochii mari.

– Domnule Barth, ce-i cu dumneata?

– S-a terminat... George... s-a sfârşit totul.

– Am venit să te ajut. Te poţi mişca?

George a păşit până la jumătatea corpului în apa ce se lovea în talazuri de stânci, pentru a-l trage înspre el.

– S-a sfârşit, George... nu mă mai poate ajuta nimeni...

Tânărul s-a prins cu putere de stâncă.

– Acolo sus a venit doctorul Bertram, el poate sigur să te ajute.

– Nu George... coloana vertebrală... aah! Şi a început să spună ceva pe şoptite. Ascultă... George... în portofelul me... e o hartă... însemnări despre nişte aur... eu l-am... găsit, l-a mai auzit tânărul murmurând.

George nu ştiace să mai spună şi se uita la chipul crispat de durere al omului pe care nu putea să-l ajute.

Apoi a sosit şi doctorul Bertram. George i-a făcut loc acestuia fiind împins de un val. Doctorul l-a examinat cu băgare de seamă.

– Care-i situaţia, doctore?

Bertram şi-a încruntat privirea câteva secunde, apoi s-a uitat grav în ochii lui George:

– Edward Barth amurit!

***

O coloană tristă şi tăcută a ajuns la curtea misionarului Morton. Peo targă improvizată fusese adus corpul neînsufleţit al lui Edward Barth. Fiul lui Manto s-a dus direct spre targă şi s-a oprit la căpătâiul răposatului.

– Îi vom săpa o groapă aici, a vorbit primul pastorul Morton.

Căpitanul Morton s-a declarat întru totul de acord. În vreme ce Petre şi Kard erau ocupaţi cu săparea gropii, George i-a povestit tatălui său despre harta pe care i-o încredinţase Barth.

Căpitanul Farrow s-a grăbit să ia hârtiile englezului,

vrând să afle dacă cel dispărut avea pe undeva vreo rudă sau moştenitori care să fie înştiinţaţi.

Apoi Edward Barth a fost înmormântat. Pastorul Morton a rostit o rugăciune, iar căpitanul Farrow a socotit că era cazul să ţină un scurt discurs în memoria camaradului şi curajosului luptător pentru dreptate. În onoarea lui marinarii de pe submarin au tras o salvă cu cartuşe oarbe deasupra mormântului.

George a suspinat adânc, cuprins de mâhnire. Se înţelesese foarte bine cu englezul şi în cele câteva săptămâni de când Barth se afla pe submarin se legase între ei o relaţie strânsă de prietenie. Aşa se face că tânărul nici nu băgase de seamă că la funeralii el împărtăşise durerea cu un războinic din satul lui Manto.

De îndată ce s-a stins ecoul salvei, George a ajutat la acoperirea gropii. După asta, el împreună cu Petre şi cu ceilalţi s-au retras în staţiune, unde au isprăvit ultimele treburi. George a privit cu inima uşurată chipul tânărului sălbatic, pentru care Barth s-a jertfit ca să-i salveze viaţa. Lângă fiul lui Manto se afla Baga.

– Domnule, a spus Baga, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Fiul marelui Manto nu va mai lupta niciodată împotriva oamenilor albi. În afară de asta, el se va îngriji ca nimeni să nu mai facă vreun rău casei părintelui Morton şi mormântului de aici. Fiul marelui Manto doreşte să împărtăşească credinţa stăpânului meu şi îi va aduce la ea şi pe ceillalţi din tribul său.

George i-a întins mâna băştinaşului:

– Asta-i minunat! Spune-i, Baga, că mă bucur foarte mult.

Baga i-a tradus vorbele după care cei doi indigeni au părăsit staţiunea misionarului.

Aventurierii au mai rămas încă două zile în Malaita şi au putut să se convingă că fiul lui Manto se ţinea de cuvânt. Influenţa lui era atât de mare, încât chiar şi tatăl său a acceptat să devină prietenul misionarului.

Apoi aventurierii au pornit mai departe. Duceau cu ei amintirea unui şir de lupte împotriva unor oameni sălbatici şi necruţători. În faţă, îi aştepta noi provocări,

alte primejdii, poate mult mai înfricoşătoare...

Sfârşitul vol. 241
"Ochi pentru ochi"

Volumul următor va fi intitulat:
"Evadare din iad"

Următorul volum din seria
Aventurile echipajului Dox
va fi intitulat:
"Sub codul Bushido"

Aventurile echipajului DOX

Este un roman serial, care continuă într-o formulă nouă, modernă, originală, cu titluri inedite, tradiția binecunoscutei colecții similare, de călătorii și aventuri, apărută sub titlurile AVENTURILE SUBMARINULUI DOX și AVENTURILE ECHIPAJULUI DOX.

Personajele principale ale povestirilor, cuprinse în broșuri, sunt tinerii germani Marian Farrow și doctorul Robert Bertram. Aceștia, însoțiți de devotatul negru congolez Pongo, supranumit și "uriașul", cutreieră lumea largă, chemați de necunoscut și de aventură.

Autorii, identificați cu eroii înșiși, redau narațiunile la persoana întâi, făcându-l pe cititor să retrăiască aievea întâmplări emoționante pe uscat, pe mări și prin văzduh. Iubitorul acestui gen literar va urmări cu răsuflarea tăiată peripețiile unor naufragii și robinsonade pe insule pustii și va gusta farmecul nostalgic al peregrinărilor visate poate cândva. El se va înfrunta cu fiare și triburi sălbatice uitate în întune- cimile pădurilor virgine, sau va cunoaște asprimea neîndurătoare a regiunilor boreale.

Satisfacția de a parcurge o lectură agreabilă este împlinită de o documentare variată și instructivă, din cele mai felurite domenii.

Prezentate într-un ritm alert, întâmplările, inspirate din viața reală, vă vor capta atenția cu siguranță, de aceea nu ne rămâne decât să vă urăm o lectură cât mai agreabilă.

Editura MARIST

În noua serie din

Aventurile Echipajului Dox

au apărut:

Nr. 1 - Mâncătorul de oameni

Profitând de invitația rajahului Tagore la o partidă de vânătoare pe domeniile sale, în cursul căreia ar fi avut ocazia să vâneze un periculos tigru mâncător de oameni, cei trei prieteni vor intra pe firul unei afaceri politice petrecute demult, în urma căreia una dintre fiicele rajahului a dispărut împreună cu un foarte prețios diamant, amintire de familie.

Nr. 2 - Prințul din Nepal

Solii familiei domnitoare a Nepalului îi invită pe eroii noștri să descâlcească firele unui posibil complot ce se urzește în palatele din Kathmandu. Vor reuși cei trei prieteni să scape din capcanele unui drum primejdios prin trecătorile Himalayei împânzite de bandiți sângeroși și să ajungă la timp pentru a dejuca complotul în urma căruia viața prințului moștenitor este în pericol?

Nr. 3 - În Legiunea Străină

Legiunea Străină se pregătește să înfrunte triburile berbere din deșertul marocan, dar unitățile ei sunt în pericol să fie nimicite prin trădarea unuia dintre ofițeri. De data asta, misiunea celor trei este de a-l demasca la timp și concomitent, să supraviețuiască furtunilor de nisip, berberilor nemiloși și asprimii unei campanii în plin deșert.

Nr. 4 - La triburi răsculate

Aventura îi aduce pe prietenii noștri în junglele nepătrunse ale Congo-ului. Prinși în mijlocul războaielor intertribale, ei descoperă o mână criminală care învrăjbește deliberat neamurile de negri între ei, cu scopul de a vinde arme amândurora. Abia scăpați din prizonierat, ei vor lua urma traficantului...

Nr. 5 - În inima Africii

Aventura congoleză continuă, negrii se masacrează între ei, iar prietenii noștri încearcă să îndrepte lucrurile, până nu va fi prea târziu...

Nr. 6 - Blestemul căpeteniei Ifi

Printre pigmeii africani, amenințați să fie devorați de vii de către teribilele furnici ucigaşe, cei trei camarazi vor urmări dacă cumplitul blestem al căpeteniei Ifi se va împlini...

Nr. 7 - Întâlnire în savană

Jungla africană este plină de primejdii, iar natura poate fii necruțătoare, mai ales atunci când instrumentele răzbunării sunt chiar gorilele uriaşe. Dar şi savana are primejdiile ei, leii africani, pretutindeni la pândă...

Nr.8 - Leopardul din Leopoldville

Aventura congoleză se apropie de sfârşit. Dar suprema încercare va veni chiar în Leopoldville, bârlogul traficanților, acolo unde pe prietenii noştri îi aşteaptă spectrul dezonoarei şi al morții prin ştreang, tocmai de mâna acelora pe care ar fi trebuit să-i demaşte.

Nr. 9 - Ochii Diavolului

O adevărată intrigă polițistă îi aşteaptă pe eroii noştri în timpul scurtului lor popas în insulele Saint Kitts and Nevis, perlele Mării Caraibelor. Crime inexplicabile, magia neagră, blestemele *vodoo,* toate sub privirile Ochilor Diavolului... Dar crima perfectă nu există în limbajul celor trei prieteni.

Nr. 10 - Cutremur la Yokohama

Răpiri, atentate, dezastre naturale, iată ce au de întâmpinat prietenii noştri pe tărâmurile exotice şi îndepărtate ale Japoniei. Lupta împotriva răului este grea şi necruțătoare, dar adevărul şi dreptatea vor ieşi în final învingătoare.

Aventurile continuă... Fiți alături de eroii noştri în peregrinările lor pe toate meridianele globului, în lupta lor împotriva răului şi a naturii dezlănțuite, în descoperirea de noi ținuturi şi popoare, de pe piscurile Cordilierilor în junglele de nepătruns ale Indiei şi Africii, din deşertul Saharei până pe gheţurile Antarcticii şi tundrele Siberiei, dintre zgârie-norii americani până în colibele pigmeilor africani...

Căutați în librării numerele apărute din **Aventurile echipajului Dox** sau comandați-le la **Editura Marist**, la adresele sau telefoanele menționate pe ultima pagină, oferindu-vă astfel prilejul unei lecturi captivante, care vă va face să uitați, măcar pentru o clipă, de stress-ul continuu al lumii de astăzi!

Secure și ghioagă primitive
de luptă din MALAITA
MALAITA
GUADALCANAL
INSULELE
SOLOMON

Aventurile echipajului DOX

- serie nouă -

Tiluri în curs de apariţie

12. Prin taigaua ussuriană
13. Evadare din Siberia
14. În zodia morţii albe
15. Gangsteri fără voie
16. Printre banditii mexicani
17. În Patagonia
18. Zeiţa albă
19. Aer rău în Buenos Aires
20. Comoara filibustierilor
21. Pierduţi în Mato Grosso
22. Robinsonii din atol
23. În ghearele dragonului de Komodo
24. Pe viaţă şi pe moarte
25. Socoteală sumară în Sumatra
26. Moarte şi înviere în Hawaii
27. Aventură în Bengal
28. Duel sub cerul lui Shiva
29. Oamenii pantere
30. Jungla în flăcări
31. Paradisul tragic
32. Vânătoare de spioni
33. Revoltă în Atlas
34. Strănepotul piratului
35. Pe coasta Malabar
36. Polonnaruwa, oraşul regilor
37. Rendez-vous în Marea Sargasselor
38. Prizonierul din Bombay

Pentru comenzi și sugestii puteți solicita *Editura Marist* la adresa:

- Baia Mare, str. M. Sadoveanu, nr. 13 cod poștal 430136, jud. Maramureș
- edituramarist@email.ro
- tel: 0262-219421, 0723-570248

În atenția agenților economici: *Editura Marist* vă oferă spațiul alaturat pentru *publicitate*. Informații la adresa editurii sau la:

- tel. 0262-219421
- mobil 0723-570248

În numărul următor
în colecția

Aventurile submarinului DOX

Evadare din iad

ISBN 973-87289-0-8

Tipărit la CECONII
(0262)434391